

ОСТАННЯ МАНІПУЛЯЦІЯ СПАДКОСМЦІВ «ЧЕРВОНОЇ ЧУМИ»

КОЛИ БІСИ СВЯТКУЮТЬ ПОБЕДУ,
ЯНГОЛИ КАРБУЮТЬ ПЕРЕМОГУ

Страх, припинення
і пропаганда: культ
«великої перемоги»
рухнув

► стор. 4

Фрідманізація
«патріотичних»
кишень

► стор. 12

Діти не повинні
страждати.
Діти повинні
радіти життю...

► стор. 18

БУДЕМО ВДЯЧНІ
ЗА ПІДТРИМКУ
РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ
«СУРМА»

**Володимир
Сергійчук,
Київ**
«Сурма»

Двадцять тисяч козаків під проводом Сагайдачного 1618 року триумфально перейшли через усю московщину, взявши в облогу її «блокам'яну» столицю. У ніч на 1 (11) жовтня, тобто перед святом Покрови, розпочався вирішальний штурм Київської-городи, який ще залишався в руках захисників. Спочатку козаки виламали Острожні ворота і почали дубовими колодами вибивати Арбатські. Але коли задзвонили до Покрови в православних храмах, Сагайдачний наказав припинити облогу й відступити. Відтак очікувана перемога просто вислизас з українських рук під церковні дзвони й хрестний хід.

Той же Сагайдачний через три роки веде свої полки рятувати Польщу під Хотином, але який зиск мала Україна після тієї перемоги? Треба було підняти ще й козацьке повстання 1625 року, щоб добитися збільшення реєстру до шестисяч, хоч під Хотином кривавилося понад 40 тисяч наших вояків.

Такі невдачі переслідували українську збройну силу і в добу Хмельницького. Уже восени 1648 року могутній хніля народного гніву витіснила чужеземних поневолювачів аж до Вісли, в ногах козацького гетьмана, писав Олександр Лашенко, «лежать польський король і Варшава». Та Хмельницький не має відваги наступити на їхній маєстат, «переговорює» за збільшення кількості реєстрових полків і місце митрополита в польському сеймі, — «перемагає, але не упокорює, зі своїх перемог не може видобути Перемоги».

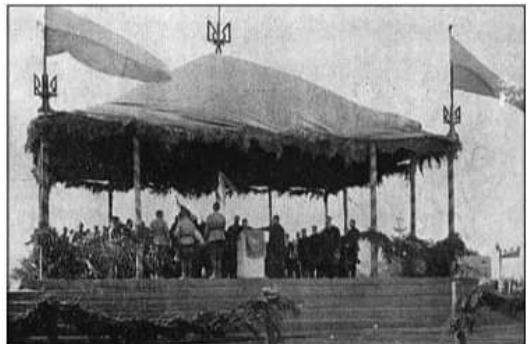
Здавалося, що успіх прийде після розгрому московської армії під Конотопом в червні 1659 року. Тоді, коли полки гетьмана Івана Виговського за підтримки кримських татар «устилують на конотопському полі трупом «вели-

кій войска его царського величества», і переляканій цар збирася мешканців москви будувати вали і думає про свій відступ за Волгу», наші переможні полки змушені повернутися в Україну. Чо-

скажімо, особливо загравав з росіянами перший голова Українського уряду того часу Володимир Винниченко. У його листі до редакції газети «Київська міська газета», зокрема, зазначалося, що

ли перекинуті підкріплення до Львова, щоб остаточно захопити його.

Відроджену українську державність мала врятувати проголошена 22 січня 1919 року на Софійському майдані в Ки-

му? Бо безрозсудний кошовий Запорозької Січі Іван Сірко на прохання «блокам'яної» спровокував конфлікт з гетьманом, що обернулося для нас величезною трагедією.

Цей же Сірко відтягнув у 1668 році бойові підрозділи гетьмана Петра Дорошенка з під Глухова, де мав уже завершитися розгром московського війська, до Чигиринна, бо туди прибули за порожці ставити «свого старшого».

Такі ж руйнівники знайшлися в седовинці козацької старшини і в добу гетьмана Івана Мазепи, які не тільки «самі себе звоевали», а й не дали можливості реалізувати глибоко продуманий план визволення України свого старшого. Тут і підступна задача Батурина наказним прилуцьким полковником Носом, а Запорозької Січі — наказним полтавським полковником Галаганом, і повернення із Сибіру фастівського полковника Палія під Полтаву, і, зрештою, блокада нелегітимним гетьманом Скоропадським підступів до поля битви з боку Польщі — ніхто з них не прислухався до застереження своего законного гетьмана, «щоб у нічому москви не вірили».

Але птах щастя, що сів був на козацьку землю, за словами того ж О. Лашенка, виривається з-під рук — «треба чекати нових сотні років і на своїй шії не сісти прокляття мільйонів», і води міногі, стихія чужих морів залишають козацький суходол...».

Справді, сотні років довелося нести цю ганьбу мільйонам українців, поки нагромадиться та критична маса революційної енергії, якої з весни 1917 року виявиться достатньо для нового здвигу нашої нації, що повертає її власну державність. Але ті соціалісти, які опинилися при владі в Центральній Раді, навіть боялися згадувати про самостійність України, щоб не розгнівити «своїх братів по класу» з росії, які, між іншим, іменували себе демократами.

Він ще до 1917 року вважав «самостійнітво тісно ідею, яка виходила швидше з розпуки, з мрій, емоцій її прихильників, а не з об'єктивної можливості її необхідності».

А далі він додавав: «Комбінація основних чинників соціально-політичного життя України не вимагає незалежності», а ідеалом української демократії є «федерація російської республік із участию в ній України як рівного з іншими державами тіла».

Повною деморалізацією народних мас були й такі слова Володимира Винниченка: «Українського мілітаризму не було, не повинно його бути й далі...».

Отакими заявами Винниченка було розброєно більше ніж мільйон війська, українізованого з колишньої царської армії, соціалістичною демагогією його підштовхнули до того, щоб воно розійшлося діліти помісницьку землю. Відтак не було вже кому захищати її від вторгнення тих самих «братів по класу», що прийшли з більшовицької росії з наміром застосувати революційну гільйотину, як виразився в Полтаві інший старший, колишній царський жандарм Муравйов. Тож замість перемоги Центральної Ради вимушена була залишити столицю України.

Не змогли відсвяткувати повної перемоги і українці західних розселень, що до жовтня 1918 року залишалися в складі Австро-Угорщини. Проголосивши 1 листопада там окрему Українську Народну Республіку у Львові, їхні провідники тільки тим займалися, що властивували в столиці Галичини дужчі паради, на які стікалося населення навколоїнніх сіл і містечок. Це замість того, щоб послати збройні відділи для зміцнення оборонних рубежів на кордонах новопосталої держави. Зокрема, зупинити залізничний рух через Сян у древньому нашому князькогороді Перемишлі, щоб поляки не змог-

еві соборність усіх наших земель. Але ж коли Головний Отаман УНР Симон Петлюра запропонував реальний на той момент план порятунку держави, який спроще тимчасово ускладнював її існування в умовах так званого чотириніків смерті, до його голосу галичани не прислушалися. Вони взялися самотужки перемогти Польщу, чим унеможливили збройну і політичну допомогу Антанти, яка готова була виступити гарантом існування об'єднаної Української держави.

Треба було галичанам зазнати всіх поразок до літа 1919 року, щоб вимушено перейти на східний берег Збручу й влитися нарешті в лави Армії УНР, у яких вони мали б бути вже з 22 січня. Однак, саме їм і доручається тепер вибити з Києва червоних московитів, що і сталося 31 серпня 1919 року. І тоді на балконі кіївської ратуші з'являється козак — і падає вниз vorожий пропар, який підхоплює сотник Божко й кидас його під ноги коневі отамана, за яким входить об'єднане військо в рідину її однічною столицею.

Та велич її, традиція парадування з нагоди такої великої перемоги затуманює і свідомість, і зір воякам, що прибули від Сяну й Дністра, насамперед їхнім старшинам. Ніхто з них не здогадується взяти під контроль мости через Дніпро, якими безперешкодно входить до Києва інша московська орда — денікінська...

Ось тому й не здобули головної перемоги під час національно-визвольної боротьби 1917-1921 років, змушені були коритися чужинцям на довгі десятиліття, особливо на Наддніпрянщині, де москва мала можливість безкарно знищити понад дев'ять мільйонів українців, а ще майже півтора мільйона на їх на Кубані й Нижньому Подоні.

Але дух цих безневинно погублених жертв розсіявся й поза Збручем і Дністром. Там знову завруніється ідея

відродження Української Самостійної Соборної Держави, яка й справді має сягнути від Сину до Дону. І коли надходить слінний момент, то 30 червня 1941 року у Львові проголошується Акт відновлення Української держави, який має достаточно уконституюватися в Києві. Західні українці тепер усвідомлюють, що саме там, над Дніпром, вирішується доля України, як заповідав Головний Отаман Симон Петлюра.

Тож військова доктрина ОУН вбирає в себе все найкраще з досвіду русичів, запорожців, козаків УНР. На цій основі вирівнюється Українська Повстанська Армія, яка стане могутньою підвалиною для нового етапу боротьби за

право українців бути господарем на своїй землі, що стало феноменом Другої світової війни. Такого рівня організованості не зміг проявити жоден з поневолених народів.

Та усвідомлюючи нестачу збройної сили в нерівній боротьбі з московським імперіалізмом, провідник воюючої України Роман Шухевич розробляє новий план підготовки нашої нації до соборного здвигу — просвітницький похід на схід! А очільники закордонних частин і всієї Революційної ОУН Степан Бандера переконуватиме українців, щоб у цій святій справі об'єднувалися всі — від націоналістів до комуністів.

Передані через власнужертовність іхні заповіти знайшли відгук через десятки років, коли 24 серпня 1991 року комуністи й націоналісти проголосували за Акт проголошення незалежності України, а 1 грудня 92% українців підтримали його. І цей доленосний здвиг необхідно було щодня захищати, бо ж мудро сказали наші предки: «Лишета доба не хапається за меч, якій нічого сказати».

Тому й вийшли на велелюдні всеукраїнські майдани і в 2004, і в 2013-2014 роках, щоб підтвердити вибір свій і своїх предків — для добрауту своїх дітей і внуків. Коли ж переконалися, що гідна постава не допомагає, а все-

народна перемога нівелюється — взялися за зброю.

Десятий рік Україна у вогні. Історія наша, її герой з тисячолітньої епохи боротьби за власну державність за кликають нас до остатичної перемоги. А звідти ім видно всі наші прорахунки, вину кожного за невинно пролиту кров.

Тож з малих перемог гартуймо головнуу Великій Українській народній війні!

Автор: Володимир Сергійчук — завідувач кафедри історії світового українства Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор.

Revived Soldiers Ukraine is a well-established 501(c)(3) U.S. charity that has been providing medical treatment to wounded Ukrainian soldiers and delivering medical equipment, supplies, and humanitarian aid to Ukraine since 2014.

JOIN THE EFFORT NOW!

Your donation will help provide crucial medical treatment for wounded soldiers

www.rsukraine.org

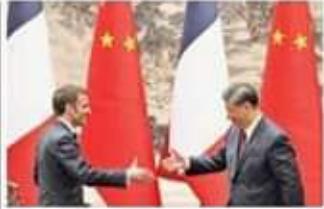
US Congressman and Veteran Brian Mast with Ukrainian Soldiers

Wounded soldier Andriy Nasada at Orlando Prosthetics Center

PLEASE DONATE AND SHARE WITH YOUR FRIENDS

НАЙХОРОБРІШІ СИНИ ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ НА ЗАХИСТІ СХІДНИХ КОРДОНІВ

Глобальні
Мак(а)рони
по-китайськи

› стор. 4

Будапештський
меморандум
у контексті
російсько-
української війни

› стор. 8

Передали писанки
захисникам
України

› стор. 19

БУДЕМО ВДЯЧНІ
ЗА ПІДТРИМКУ
РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ
«СУРМА»

Володимир
Сергійчук,
Київ
«Сурма»

Y сучасному суспільному житті України сталося щось небувале: новопризначений міністр освіти і науки Оксен Лісовий звернувся до широкої громадськості з проханням бути послідовними насамперед у «розслідуванні і покаранні всієї вертикалі злочинців, своїх та іноземних, живих і давніх померлих. Без найменшої лояльності. Без термінів давності. Без оглядки на те, ким є зараз їхні нащадки».

Як це актуально нині, коли Україна кривавиться у важкій боротьбі з одічним ворогом, який і досі використовує свою п'яту колону для ліквідації не тільки нашої державності, а й знищенням усіх нас «до останнього хохла» — саме з таким гаслом московські карательні тримали в облозі занесені на «чорну дошку» українські села під час Голодомору-геноциду 1932-1933 років.

А ще міністр освіти наголошує, що нам «важливо формувати у молодого громадянині історичну пам'ять на емоційному рівні», бо «не відчуваючи емоційного зв'язку з попередніми поколіннями, не розділяючи болю трагедії і тріумфу перемог попередніх поколінь — націю не станеш».

Без сумніву, не буде ні в кого запечень і щодо акцентування міністром на ретельному ставленні до наукових досліджень проблематики геноцидів. Однозначно: «Не допускати поспішності, маніпуляції, спотворень. Дотримуватись найвищих стандартів наукової дискусії і дуже зважено оприлюднювати результати досліджень».

Відгуки на це звернення Оксена Лісового в соціальних мережах в абсолютній більшості — позитивні. Зокрема перед невеликою кількості до деякої міри насторожених (бо ж не раз уже опеклися сподіваннями!) лише кілька виділяється успередженням до перших кроків нового міністра. Зокрема, допис кандидатки історичних наук, дослідниці гендерної проблематики й сексуального насильства під час збройних конфліктів Мартін Гавришко з Інституту українознавства НАН України у Львові. Їй не сподобалося те, що міністр Оксен Лісовий 31 березня взяв участь у Національному круглому столі «Геноцид української нації: збройна агресія Росії проти України». Бачите, співорганізатором його виступила Національна асоціація дослідників Голодомору-геноциду українців, «що просуває антинаукову, — як вважає ця пані, — цифру про 10,5 млн вбитих під час Голодомору 1932-1933 років».

А чому власне міністр не повинен був відвідувати цей науковий захід в

Як Марта Гавришко повчає міністра освіти і науки України

Національній Академії правових наук України, де, крім вчених, виступали також Голова Верховної Ради України Руслан Стефанчук, перший заступник Секретаря Ради національної безпеки й оборони генерал Руслан Хомчак, міністр юстиції Денис Малюська, голова

турні України ще від 7 вересня 2009 року.

Як нефахівець з проблем гендерної політики і сексуальної моралі я не беруся судити про науковий рівень творчого доробку пані Гавришко, який є своєрідним звітом за одержані нею 15

цькими станицями відправляли влюті холоди до далекого Сибіру й Казахстану, де викидали в снігові замети недозамерзлих у дорозі. Водночас намагалися відбити їм історичну пам'ять, змінюючи українські назви колишніх куренів Війська Запорозького на Куба-

Комітету Верховної Ради з питань правоохоронної діяльності Сергій Іонущас, лауреатка Нобелівської премії миру Олександра Матвійчук.

Саме тут міністр міг наживо, а не з підготовлених апаратом відомства додівок, почути думки таких поважних учених, як Наталія Кузнецова, Володимир Василенко, Ярослав Калакура, Михайло Коцтицький, Павло Гриценко та інших. Зокрема, на емоційному рівні, про важливість якого наголошує на своєму зверненні Оксен Лісовий.

Щодо «просування антинаукової цифри про 10,5 млн вбитих під час Голодомору 1932-1933 років», то цим «займається» сама автор даних рядків. І це «просування» полягало в тому, що приступін було продемонстровано копії документів з вітчизняних архівів щодо наявності дітей в Україні перед Голодомором, розрахунків Держплану УСРР про їхню можливу кількість у 1937-му, відтак пролонгацію згідно з нормами природних втрат до 1939-го, зрештою, і скільки їх залишилося на основі первинних оригінальних документів. Так от, від немовлят до 14-річного віку в Україні тоді не дорахувалися 4 мільйонів 168 тисяч дітей.

З огляду на це, незанаджованими фахівцями була розрахована та цифра, проти якої так протестує Марта Гавришко, — 10,5 млн жертв: 9 млн 108 тис. 500 в УСРР і 1 млн 391 тис. 500 украйнців на Північному Кавказі. Зрештою, це відповідає повідомленням німецьких дипломатів з УСРР у 1933 році: від 7 до 10 мільйонів. І це все ретельно перевірила слідча група СБУ в ході досудового розслідування відповідно до доручення Генеральної Прокура-

ні на більшовицький лад: Полтавську станицю — на Красноармейську, Уманську — на Ленінградську, Поповичівку — на Кагановичку...

Знаю, що затяті прихильники дозволено ще 1989 року московською цифри втрат для України в 3,5 мільйона осіб будуть порівнювати смертність в українському селі й у Республіці німців Поволжя. Мовляв, там вона ще вища, ніж у нас була, що, мовляв, доведено американським ученим Олегом Воловиною, якому, очевидно, дали доступ до російських архівів. Однак є маленьке уточнення: більшість населення окремих кантонів цього регіону становили не німці, а українці. Навіть столиця тодішньої німецької автономії в Поволжі місто Енгельс — це перейменована українська слобода Покровська.

Тож тамешні втрати українців також необхідно додати до загальнонаціональних, тобто до 10,5 мільйона осіб. Як і жертви геноциду українців в Казахстані, де їхня кількість у 1926 році у 860 тисяч зменшилася в 1937-му на 200 тисяч осіб, не враховуючи народжених за ці 11 років і десятки тисяч депортованих з УСРР, а також таких регіонів нашого етнічного розселення, як Центрально-Чорноземна область, Середньоволзький та Нижньоволзький край і вже згаданий Північнокавказький.

Як це відбувалося, я міг бачити з докumentів «особливої теки» бюро Казахстанського країкового ВКП (б), з якою знайомився в Архіві Президента Казахстану в Алмати, а також з матеріалів комендатур радянських каральних органів, де наші співітчизники з усіх називаних теренів підписувалися, як правило, однозначно: українець. Підписів

пані Гавришко про ознайомлення з цими архівними справами там не зафіксовано.

Я теж за виважену академічну дискусію. Але чому тоді мій виступ на організованій Українським науково-дослідним та освітнім центром на чолі з Людмилою Гриневич науковий конференції досі не надруковано в обіцяному збірнику матеріалів? Ось уже 5 років минає від проведення присвяченого 85-річчю Голодомору-геноциду Форуму в Києві, а збірника матеріалів Українським інститутом національної пам'яті також не надруковано, хоч гроші в кошторис закладалися.

Чому? Можливо, тому, що в моєму виступі поспільно викладається методика підрахунку втрат від Голодомору-геноциду з посиланням на конкретні архівні документи? Але ж очільник цієї інституції Антон Дробович ще в листопаді 2021 року погодився з тим, що моя методика щодо підрахунку мінімальної кількості жертв у 7 мільйонів цільної логічна, і він з нею погоджується.

Далі: прихильникам дозволеної московською цифри втрат у 3,5 мільйона (або ж у 3,8–3,9 млн) «Український історичний журнал» дозволяє на своїх сторінках критикувати мої аргументи, але моя відповідь ось уже з роки не друкується. То де ж тут наукова дискусія?

Згаданий протест Марти Гавришко щодо «просування ненаукової цифри

в жовтні 1988 року протестував проти діяльності Міжнародної комісії юрисдикції — вона тоді в Нью-Йорку в судовому засіданні розглядала злочин Голодомору-геноциду), ініціював збір підписів проти історико-криміналістичної експертизи щодо втрату 1932–1933 роках у 10,5 мільйона жертв, то серед перших його підтримали у Львові представники згаданих нібито ж патріотичних інституцій.

Була тоді серед підписантів і Марта Гавришко, яка тепер повчає міністра освіти і науки України, на які заходи він повинен ходити.

Чи це не якесь перевтілення галиць-

кого П'емонту, звідки Наддніпрянщина завжди чекала нових змін?

Будемо сподіватися, що вже не повториться історія з посланням православних Львова до московського царя від 1592 року, в якому вони не лише дякували за гроші на ремонт даху своєї церкви, а й нарекли його володарем всієї Русі. Тим паче, що в столиці Галичини вже припинила діяльність остання церква московського патріархату.

І насамкінць. Очевидно, що в родині Марти Гавришко з Миколаєва Львівської області не було втрат від Голодомору-геноциду 1932–1933 років. А в обох моїх (батька і матері) на історичній Ківщині не дорахувалися по троє рідних.

Давно вже покійний батько не встиг розповісти нам про трьох Сергійчуків з Кривошиїнців нинішнього Білоцерківського району Київської області — ким вони мені доводяться, поки що не вдалося вияснити. Тому вважаю своїм обов'язком встановлювати імена всіх неназваних жертв в Україні й поза її межами. Незважаючи на те, що пані Гавришко іменує мене фальсифікатом за це «просування», — хай! Історія все розставить на своїй місці.

Автор: Володимир Сергійчук — завідувач кафедри історії світового українства Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор.

ВИ МАЄТЕ МЕДІКЄР? АБО ПРИЙШОВ ЧАС ОФОРМЛЕННЯ?

- У ВАС є ПИТАННЯ ПРО ТЕ, ЯК ПРАВИЛЬНО І СВОЄЧАСНО ОФОРМИТИ МЕДІКЄР?
- ВИ ПЕРЕЇХАЛИ ДО ІНШОГО ШТАТУ І ВАМ ПОТРІБНО ЗМІНИТИ СВІЙ ПЛАН?
- НА ЯКІ ПІЛЬГОВІ ПРОГРАМИ ВИ МОЖЕТЕ РОЗРАХОВУВАТИ?
- МИ ВІДПОВІМОМОСНА ВСІ ВАШІ ЗАПИТАННЯ!

ІРИНА ПИРОГОВА (425) 949-2369

ЛІЦЕНЗОВАНИЙ СТРАХОВИЙ АГЕНТ ТА ПРЕДСТАВНИК ПЛАНІВ ПРОГРАМИ МЕДІКЄР

West Coast Location
733 7th Avenue, Suite 202
Kirkland, WA 98033

East Coast Location
Main Street, Suite 500
Greenville, SC 29601

MEDKUPON®

We do not offer every plan available in your area. Any information we provide is limited to those plans we do offer in your area. Please contact Medicare.gov or 1-800-MEDICARE to get information on all of your options.

З ПРИЙДЕШНІМ СВЯТОМ ВЕЛИКОДНЯ!

Шановні читачі газети «Сурма»!
Шановні слухачі нашого радіо!

Дорогі українці й усі люди доброї волі, які перебувають сьогодні в очікуванні світлого Воскресіння Христового! Уже вдруге зустрічаємо ми це свято в умовах війни, з якою прийшли на нашу рідну землю ненависні московити.

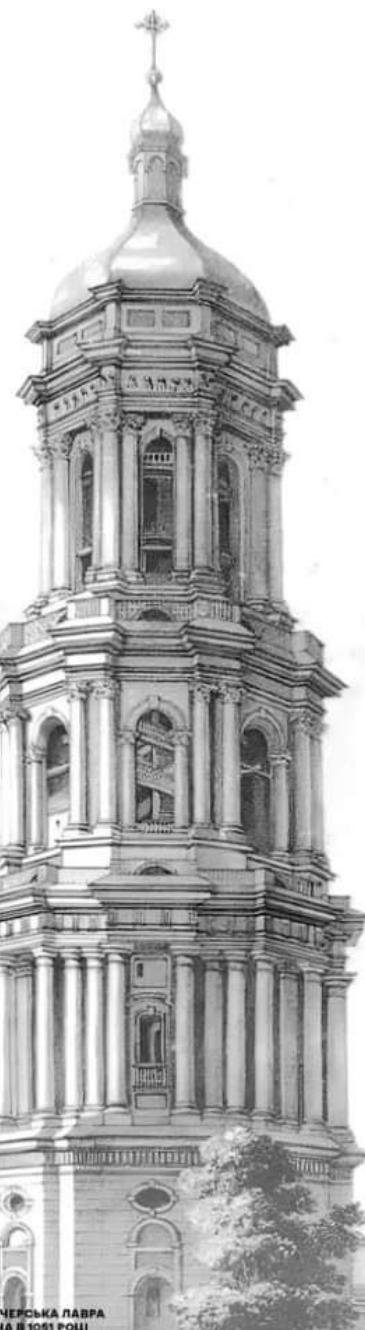
Уже розпочато відлік другого року, коли увесь цивілізований світ об'єднує свої зусилля, аби наблизити нашу перемогу. І вона буде. Обов'язково буде.

Свято Воскресіння Христового засвідчує: життя перемагає смерть. Усвідомлення цього скріплює і нашу віру в те, що світло переможе темряву, що мир переможе війну. Нехай же Господь оберігає і всю нашу неньку-Україну, і кожну родину, й особливо – наших захисників, які сьогодні несуть на своїх плечах тягар війни.

Запалімо свічі пам'яті на могилах загиблих. Запалімо свічі любові у серцях усіх тих, хто докладається до перемоги, і хто просто вірить. Нехай воскреслий Христос приде до кожного з добром і милосердям, а ті, що прийшли до нас із мечем, нехай від меча і загинуть. Нехай дарує Господь нашій Україні перемогу, а усім вам – любов, радість, мир та злагоду на довгій літі.

Христос воскрес!

Володимир Долинка
та весь колектив Ukrainian-American Media Group, Inc.

КІЕВО-ПЕЧЕРСЬКА ЛАВРА
ЗАСНОВАНА В 1051 РОЦІ

Будівництво України Майбутнього

► стор. 2

Технологічний порятунок і загибель людства

► стор. 12

Show must go on: боротьба за Києво- Печерську лавру

► стор. 14

БУДЕМО ВДЯЧНІ
ЗА ПІДТРИМКУ
РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ
«СУРМА»

Володимир
Сергійчук,
Київ
«Сурма»

Виселення православних ченців московського патріархату (пишуться як УПЦ) з Києво-Печерської лаври супроводжувалося не тільки іхніми проголошеннями на адресу вищих посадових осіб нашої держави, а й звинуваченнями України в тому, що це саме вона нібито розпочала війну, бо ж «першою бомбила Донбас». Тобто, не росія як агресор туди ввела свої збройні сили, що спричинило величезні руйнування міст і сіл, загибель тисяч і тисяч мирних людей, а там, мовляв, «повстав» народ, проти якого Україна організувала АТО.

Зрозуміло, що носій такої пропаганди, яка російськими державними засобами масової інформації поширяється по всьому світу, не згадують про напад групи російських спецпризначенців на чолі з уже визнаним міжнародним судом злочинцем Стрєлковим-Гіркіним на відділ внутрішніх справ у Слов'янську, про штурм завезеними з росії бойовиками приміщення СБУ в регіоні, блокування військових частин, які перекидалися з центральних і західних областей захищати державний кордон України.

І цьому дивуватися не треба, адже до недавнього часу настоятель названої обителі митрополит Павел (в миру — Лебідь) неодноразово заявляв, що війна на Донбасі «спричинена агресією України».

Тобто виходить, коли слухати московських церковників, що Україна напала першою, а отже на нашій землі точиться українсько-російська, а не російсько-українська війна, як це вже більше ніж рік сприймається світом. Як і радянськофінська, а не фінсько-радянська в 1939-1940 роках, коли СРСР напав на Фінляндію. Чи німецько-радянська в 1941-1945, коли Гітлер вчинив агресію проти СРСР, а не радянсько-німецька.

Але того ж дня здивувало й інше: коли біля Києво-Печерської лаври монахи та іхні прихильники звинувачували нашу державу в нібито розв'язанні неоукраїнсько-російської війни, паралельно з цими заявами в ЗМІ поширюється ще одна цікава інформація: очільниця робочої групи Міністерства освіти і науки України з опрацювання концептуальних зasad шкільної історичної освіти, докторка історичних наук Людмила Гриневич повідомляє про намір очистити історію України від радянського дискурсу: «До сьогодні трактування СРСР у наших підручниках та на вітакома академічних працях обмежувалося апеляцією до комуністичного дискурсу. У той же час, як у світі СРСР давно

трактується як держава імперського типу».

Здавалося б, нарешті, через з олишнокрокові після проголошення незалежності, наші історики взялися подати школярам справжнє минуле України. Але одразу ж виникає питання: чим зачалися раніше? Що заважало зробити це одразу? Може тому, що колеги пані Гриневич писали спільні підручники з російськими істориками, які не визнають українців як окрему націю?

го інституту Гарвардського університету, Канадського інституту українських студій, Наукового Товариства імені Шевченка в Нью-Йорку, Української вільної академії наук у США і Північноамериканської української наукової асоціації підписали київський проект, довіривши «гінцям-авторитетам».

А паралельно з цим в «Українсько-му історичному журналі» з'являється стаття «Втрати міського й сільського населення України внаслідок Голодомору

ду 1932-1933 років, і розповідь про встановлення пам'ятників колаборантам на Донбасі після 2014 року вважати саме тією науковою дискусією з проблематики Голодомору-геноциду, то тут уже нічого додати.

Маючи потужне фінансування від канадської родини Темертейв, пані Гриневич без будь-яких проблем могла б організовувати справді наукову дискусію, зокрема про підрахунок жертв Голодомору-геноциду, що їй неодноразово

Ta послухайте, що пише пані Гриневич далі про свої нововведення: «Також створили окремий великий розділ, присвячений саме сучасній українсько-російській війні».

To що, відтепер вказана група буде подавати для українських школярів історичний матеріал так, нібито Україна напала на росію? У той час, коли з початку широкомасштабного вторгнення росії в Україну 24 лютого 2022 року всі засоби масової інформації пишуть про російсько-українську війну, бо ж не українські збройні сили вдерлися на терени нашої сусідки, а саме її війська окупували значну територію нашої держави.

I чи це випадковість, що в один день такі трактування з'явилися від двох сторін? I чи в цьому не криється спроба розмежування агресивної політики росії, схильності суспільної думки в Європі та у всьому світі до того, що Україна винна?

Zвичайно, час дасті відповідь на ці питання, але напрошується до порівняльного аналізу подій 2015 року, коли у Вашингтоні відкривали Меморіал жертвам Голодомору-геноциду 1932-1933 років. Тоді саме з Києва було привезено для підписання проект звернення до голови Оргкомітету Михаїла Савківа-молодшого, щоб на церемонії відкриття не говорили про втрати українців від 7 до 10 мільйонів, як це вже стало звичним для нашої діаспори з новінних років зі свідчень німецьких дипломатів, а згадувати лише про 3,5 млн, як проповідує науковий наставник пані Гриневич Станіслав Кульчицький, а також зарубіжні дослідники Тімоті Снейдер та Андре Граціозі.

I, як не дивно, керівники українських наукових інституцій — Українсько-

в 1932-1934 роках», автори якої без посилення на первинні документи українських архівів намагаються переконати громадськість, що таких жертв могло бути не більше ніж 3,9 млн.

Після того створення на гропі канадської фундації Костянтина й Луїзи Темертейв Український науково-дослідний та освітній центр на чолі з уже згаданою Людмилу Гриневич розпочинає бурхливу діяльність, мета якої насамперед не допустити визначення остаточної цифри втрат Голодомору-геноциду 1932-1933 років. Скажімо, тим науковцям, яких запрошують з периферії на різні заходи до Києва, рекомендують не ставити питання про підрахунок втрат. A якщо хтось із дослідників все-таки порушував і здавав оргкомітету письмовий варіант свого виступу, як автор цих рядків, то збірник організованого УНДОЦ наукового заходу так і не виходив друком.

Як не дивно, на тих конференціях, круглих столах могли зуточнити теми, які жодного стосунку не мали до теми Голодомору-геноциду. Наприклад, на одному з таких зібрань, що відбувалось в конференц-залі НАН України, була доповідь про кулінарні смаки радянського кіно.

Кожен з охочих може зайти на сайт Українформу, де названий центр провів у листопаді 2021 року шестигодинний марафон, нібито аналізуючи різні аспекти саме цієї трагедії. Ale чи може глядач побачити й почуття там наукової дискусії, до якої постійно закликає в своїх інтерв'ю пані Гриневич? Якщо доповідь про п'єсу Олександра Корнічука «В степах України», яка не має жодного стосунку до Голодомору-геноциди

пропонувалося. Xоча б про втрати дітей, які сянули понад 4 мільйони згідно з первинними документами наших архівів.

Проте вона цього не робить, лише поширяє заяви, що хтось заважає їй. Зрештою, вона бойтися такої дискусії, бо нічим заперечити оригінальні документи, виявлені в колишніх спецпрацях. Наприклад, пані Гриневич зі своїми однодумцями ось уже півтора року ніяк не важиться спростувати матеріали про дитячу смертність, які були опубліковані в газетах «Голос України» та «Україна молода».

Простіше звинуватити зі своїми однодумцями тих, хто якраз працював з необхідними в таких випадках матеріалами і згідно з вимогами чинного законодавства під присягою дав про це свідчення, і дідому з особливо важливих справ, які службі безпеки України. Саме вони привели кілька обов'язкових у такій ситуації експертіз. Зокрема, історико-криміналістичну.

Тобто цифра в 10,5 мільйона втрат українців в УСРР і на теренах Північного Кавказу ствердилася не за чаюшкою кави, а лише після ретельної перевірки слідством усіх наданих дослідниками документів і матеріалів.

Тож, виходячи хоча б з наведених прикладів, виникає сумнів щодо здатності групи Людмили Гриневич підготувати справді об'єктивні шкільні підручники з історії України, де не будуть розмежуватися злочини проти українства.

Автор: Володимир Сергійчук — завідувач кафедри історії світового українства Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор.

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 130, ЧИСЛО 10, П'ЯТНИЦЯ, 10 БЕРЕЗНЯ 2023 РОКУ

1893

Vol. 130, No. 10, FRIDAY, MARCH 10, 2023

\$2.00

Пам'ятаймо
про
Україну!

Зустріч Президента України

Володимир Зеленський під час зустрічі із Президентом Європейського парламенту Роберто Менеджем. (Фото: Офіційне інтернет-представництво Президента України)

Львів. – З березня під час робочої поїздки на Львівщину Президент Володимир Зеленський провів зустріч із генеральними прокурорами з держав-партнерів України та міжнародних інститутів. На зустрічі були присутні генеральний прокурор США Меррік Гарланд, посол США з особливих доручень у сфері слібально-їрміналічного правосуддя Бет ван Шаак, єврокомісар з питань юстиції Дідье Рейндерс, прокурор Міжнародного юрідичного суду Карім Хан, міністер юстиції, голова Офісу прокурора ЄС Лавра Кевеші, генеральний прокурор Еспанії Альварес Гарсія Ортіс.

(Західчення на стор. 3)

Новий директор НАБУ

КІЇВ. – Кабінет міністрів на позачерговому засіданні 6 березня призначив новим директором Національного антикорупційного бюро України (НАБУ) Семена Кривоноса. „Цьому процесу передував прозорий конкурс, за підсумками якого комісія, що, зокрема, складалася із міжнародних партнерів, визначила трьох кандидатів на посаду директора НАБУ. Тепер Україна винесла всі сім рекомендацій ЕС, які були визначені при отриманні статусу кандидата. Це демонструє нашу цілеспрямованість вже цього року перейти до початку перевонин про вступ. Із призначенням директора НАБУ ми також маємо повністю сформовану та незалежну антикорупційну інфраструктуру”, – написав Прем'єр-міністр Денис Шмигаль.

4 березня конкурсна комісія визначила трьох кандидатів на посаду директора НАБУ з близько 80 заявок. 16 квітня 2022 року Артема Ситника було звільнено з посади директора НАБУ через завершення семирічного терміну повноважень.

Radio Свобода

Україна боронитиме Бахмут

КІЇВ. – Російські втрати під Бахмутом у п'ять разів вищі за українські. За оцінками західної розвідки під час спроб захопити Бахмут російські втратили до 30 тис. осіб. Українська армія стабілізувала оборонний периметр Бахмуту після того, як російські окупанти спробували атакувати північну частину міста. Оборона міста українською армією виснажує сили обом сторін, однак російським окупантам уже важко підтримувати високий темп наступу через проблеми з особовим складом і босприпасами.

Українське військове командування вирішило продовжувати оборону Бахмута, неизважаючи на тікше становище захисників частково оточеного та практично друйованого міста.

Оцінюючи хід оборонної операції, Президент України б березня поставив питання Головному командувачу ЗСУ Валерію Залужному та Командувачу оперативно-стратегічного управління військ „Хортиця” Олександра Сирського щодо подальших дій на Бахмутському

Загін з полону української війни, 7 березня 2023 року (Фото: Мілітарний портал України).

напрямку. Вони висловилися за продовження оборонної операції та подальше посилення позицій у Бахмуті.

Військові аналітики зазначають, що українське командування прагне пов'язати та максимально виснажити російські сили під Бахмутом в очікуванні

постачання танків, далекобійних ракет та іншої західної зброї для великого весняного наступу ЗСУ.

Україна ймовірно проводить обмежене тактичне відведення

(Західчення на стор. 8)

Росіяни розстріляли полоненого

КІЇВ. – У мережі з'явилося жахливе відео розстрілу українського військового, який потрапив у полон до російських окупантів. На опублікованих кадрах можна чітко побачити, що захисник України – безбройний. На записі боєць стоїть цілком спокійно й курить, голос за кадром говорить: „Змій його”. В останні місяці свого життя український полонений промовляє: „Слава Україні!”. Після цього лунає автоматна черга, закривалений захисник падає.

6 березня Головне слідче управління Служби безпеки України зареєструвало кримінальне провадження щодо відео з розстрілом українського військовослужбовця росіянами.

Президент України Володимир Зеленський у своєму вечірньому відеоізвіненні 6 березня прокоментував відео розстрілу, яке ачинили російські окупанти: „Сьогодні з'явилося відео, яке окупанти по-звірячому вбили

Олександр Маіченський

война, який хороboro сказав йм у вів: „Слава Україні!”. Хочу, щоб ни всі разом, у єдиності, відповіли на його слова: „Герою слава! Героям слава! Україні слава!”. I ми знайдемо вбивць”.

За повідомленням 119 окремої бригади ТрО Чернігівської області, яке ґрунтуються на

показах матері і сина загиблого, на оприлюдненому в мережі відео показана страта українського воїна, бійця 163 батальйону 119 окремої бригади територіальної оборони Олександра Мацієвського.

„30 грудня 2022 року на околицях Соледару він і ще четверо військовослужбовців під час переміщення прийшли зустрічний бій з переважаючими силами противника – йдеться в повідомленні 119 окремої бригади територіальної оборони Чернігівської області. – Десь о 12-й годині візуальний контакт і зв'язок з ними зник. Прорватися до місця їхньої позиції підкріплення не змогло через безперервний мінометний обстріл та щільний вогонь зі стрілецької зброї.

Ми до кінця не знаємо підробиці того бою. Невідомо, хто і як загинув, невідомо, як Олександр

(Західчення на стор. 12)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Українські бойові пілоти у США

ТУСОН, Аризона. – США працюють з українськими бойовими пілотами, щоб встановити як довго буде навчити їх літати на бойових літаках „F-16“. Про це сказали 6 березня три дистовірні джерела телегенції новин „CNN“. Агенція „NBC news“ повідомила 4 березня, що два українські пілоти навчаються в Тусоні з Повітряною національною гвардією Аризони. Згідно з одним джерелом, що 10 пілотів можуть прибути на навчання. Україна наполегливо просить США надати їй бойові літаки „F-16“ для оборони проти російських ракет та атак безпілотників. Раніше Президент Джо Байден відповів коротком „ні“ на запит, чи США дадуть „F-16“. Україні. Заступник міністра оборони з питань політики Колін Кагл сказав 7 березня Конгресовому комітетові у справах збройних сил, що навчання пілотів бере 18 місяців і буде надмірно коштовним. Конгресмен республіканець Майкл МекКолв з Тексасу, який є новим головою Конгресового комітету для закордонних справ, сказав 26 лютого на програмі телегенції новин „ABC News“, що багато високопоставлених військових урядовців, включно головнокомандувачем, підтримують надання Україні „не лише „F-16“, але й далекосхідну артилерію, щоб знищити іранські безпілотники в Криму“. (CNN)

■ Жалюгідний стан школ в Балтиморі

БАЛТИМОР. – Стейтовий департамент освіти Мериленду 6 лютого оприлюднив приголомлючу статистику про стан публічних шкіл в Балтиморі. Лише 7 відс. учнів у 3-8 класах мали задовільний рівень знання математики; це були найгірші висліди на цілій стейт. Що гірше, у 23-х міських школах (з 150) не було жодного учня (з 2,000 учнів, що здали стейтовий іспит), який би задовільно зінав математику. Три інші школи, які теж не мали жодного учня із задовільними знаннями, не були включені: одна с для уязнених, а дві інші – для учнів з вадами. Додатково, у 20 інших школах лише один або два учні виказали задовільне знання з математики. У середніх школах міста 77 відс. студентів читають лише на рівні початкової школи. У 2022 році мешканці Балтимору заплатили 1,6 млрд. дол. шкільного податку. Це виносить 21 тис. дол. на одного учня. (Fox News)

■ Папа обмежує латинську Службу Божу

ВАТИКАН. – Папа Франциск вже втретє обмежив відправи Служби Божої латинською мовою. У новому легальном дектреті з 21 лютого вказується, що Апостольська столиця мусить дати дозвіл на всі нові відправи Служби Божої в старому обряді Римокатолицької Церкви. Всі прохання від епископів для відправи в традиційному обряді мусять йти до Ватиканського літургійного бюро, яке очолює британський Кардинал Артур Роче. У 2021 році Франциск повторно наклав обмеження на відправу Служби Божої, які полегшив в 2007 році його попередник Бенедикт XVI. Відтак бюро А. Роче відразу зазначило, що забороняється уділення деяких Святих тайн в старому обряді. (Associated Press)

■ Музей забрав цитату науковця

ГАНТСВІЛ, Алабама. – Еврейська ньюйоркська інтернет публікація „The Forward“ повідомила 6 лютого, що музей в Гантсвілі, який пов’язаний зі славною інституцією Смітсонієн, усунув панель з цитатою визначного науковця Вернера фон Брауна, який працював для Німеччини під час Другої світової війни. Після війни США також спровадили його та інших науковців, які відтак розвинули дуже успішну космічну програму США. В. фон Браун називають „батьком космічних подорожей“. Музей у Гантсвілі називається Космічним й ракетним центром США і він має великий панель з його цитатою: „Ракета звільнить чоловіка з його залишених ланцюгів – ланцюгів земного тяжіння, які ще в’язуть його до цієї планети. Вона відкриє йому ворота небесні“. У січні музей забрав бюст В. фон Брауна після того, як „The Forward“ опублікував статтю про співпрацю науковця з нацистами. („The Forward“)

ШЕВЧЕНКОНЕЗНАВСТВО

Парадокси нового „Шевченківського століття“

Володимир Сергійчук

З початком 1914 року російські шовіністи відняли верескливі протести щодо відзначення 100-річчя від дня народження Тараса Шевченка. Особливо старалися окремі малороси. Заступник голови київської філії Всеросійського народного союзу, професор Університету Святого Володимира Петро Армашевський, добиваючись цієї заборони, телеграфував у всій найвищій інстанції Санкт-Петербурга: що, мовляв, буде перегляд українсько-мазепинських сил, котрі добиваються відновлення вільшанської волинянці під синю-жовтим прапором.

І тоді ж наш видатний історик Михаїло Грушевський у своїй ювілейній статті про Великого Кобзаря наполосив, що ми вступаємо в добу „Шевченківських століть“. Йшлося про період від 1914-го до 1961 року, коли українці мали занепокоївати столітні відзначення основних віх життя й творчості нашого найбільшого поета. З столітньої перспективи все жоніше, – писав учений, – вирисувостися перед нинішнім поколінням величний і радісний момент приходу на землю українського Апостола правди, національного проповідника: котрому судилося відкрити нову епоху в житті нашого народу, сказавши тे великі слова, що певно заговорило, що людям серце розтопило і по Україні пронеслося, і на Україні святається“.

М.Грушевський також закликав: „На віддалі століття повинно зникнути з нашого зору все, що було в нім слабого й немічного і висвободжені зі злукі з ним, мусили тим виразніше, тем іскрівіше виступити в їхніх притаманності його духу, неминіцька красота його індивідуальності і незграбніна велич його історичного місії“. Визволене з-під пов’язки всього дрібного і скоринчуного мусило вдарити в очі всіх, відкріти для вражень красоти і правди, проміння съога синяка Шевченка, що освітило що стати і спочило на ній – на сій постаті змістителя закону любові і братства, для котрого не буде іншої реалії, іншої правди, іншої етика, як правдољбіс – котрого серце запалало си гівром тільки з великою любові; і йокри докорі і ганьби винресало з юного великої пориви до правди-справедливості“.

Так, його спадщина тоді була не досить винчена бо юміти читати, сказав академік Степан Смаль-Стоцький, „такої великої штуки“. Ще більша – виміти читати поезії Шевченка, де кожне слово повне поетичної символіліки, багатозначні й не надареною сказані“. Тож створена у таборах переміщених осіб після Другої світової війни Українська Вільна Академія Наук урочисто декламувала, що „глибоко усвідомлює свої обов’язки в цікому „Шевченківському столітті“ і своїм почесним зациданням відкладає право в галузі шевченкознавства, всеобчання шевченківського життя і творчості великого генія України“.

Так занадти УВАН уже в США в 1953 році, тобто в Першому Шевченківському столітті, якісно весті відлік за М. Грушевським. І ось бачимо, що на нинішній Шевченківській конференції 11 березня 2023 року спільно з НПУША у Нью-Йорку та Українським науковим інститутом Гарвардського університету УВАН представляє доповідь Михайлія Назаренка з Києва „Критичне видання спогадів про Тараса Шевченка: проблеми упорядкування і коментування“.

Це той фахівець з російською літературні (кандидатська дисертація – „Міфологіка М. Є. Салтикова-Щедріна“), який цьогоріч хоче перевонати членів Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка, що своїм упорядкуванням збору „Крим „Кобзаря“ він заслугував на цю найвищу літературну нагороду України. І складається враження, що все вже сплановане на те, аби М. Назаренко в’язати до Нью-Йорку, як какуту, на болому коні.

За те, що він насамперед спробував довести: Тарас Шевченко перші твори, що до „Кобзаря“, писав російською мовою. І це було нібито його внутрішнє побудженням. При цьому Шевченкові принесується вірш „Ниніць“ тільки на тій підставі, що підписаній він був в альманасі „Утрення заря“ 1839 року кріптонімом „Ш“. Водночас М. Назаренкові відомо: у російському літературознавстві цей твір ракується з 1858 року за маловідомим

письменником Хрисанфом Шевцовим.

Коли, до речі, він з’явився в „Сборнику лучших произведений русской поэзии“, Т. Шевченко був у Санкт-Петербурзі, відтак міг пред’явити своє авторство. Але ж цього не сталося. Більше того, на відміну від усіх творів Шевченка, у названому зовсім відсутній українські пожети.

Хіба що М. Назаренко бачив рукописний оригінал чи копію цього вірша, але про це чомусь не писне. Зрештою, все це сідчать про повне незнання ним Шевченка. Адже є спогади Петра Мартоса, портрет якого взявся малювати в Санкт-Петербурзі молодий художник: саме цей полтавський поміщик чи не вперше відкрив поетичний дар поета. Мартос, після закінчення чергового сеансу він підлогу з підлоги клаптик списаного олівцем паперу, на якому ледве розібрає чотири рядки українською мовою:

Червоною гадюкою Несе Альто вісті,
Щоб летіли кроки з поля Лашків-помікі їсти.

Коли ж Мартос поїхавши в художника: „Це що таке, Тарас Григорович?“ той про свій твір відповів: „Як іноді нападуть злідні, то я перевозу напірець“. І таких „плапірів“ з початку літературних проб Шевченка виникаєв ізлій короб.

Збравши панери, продовжував свой спогади П. Мартос, „я притильмом подався до Гребінки, і ми, з великом трудом, син-так довели їх до путі і, що зможли, прочитали“. Саме з цих Шевченкових рукописів під тиском наполегливих земляків і з’явилось перше видання „Кобзаря“ 1840 року, де немає ніяких віршів російською – їх просто не було в тому коробі.

Але ці перші спроби молодого поета писати українською викликали різку критику російських письменників, особливо з боку П. Білінського. Шевченкові зажадали „мужицький“ зміст його творів, відмовляючи в доцільності писати рідною мовою. Щоб закрити їм рота, Т. Шевченко, не залишаючи службіння українській музі і не відмовляючись від своїх „мужицьких скожет“, вирішив, за його ж слівами, „компонувати і по-московському“, „щоб не казали москалі, що я Івану мови не знаю“.

Тож Шевченко, довівши великоросом у відповідь на критику щодо мови його творів поемою „Никіті Гайдай“, що вміє писати російською, чи не першому зупинився, аби застерегти себе від меншоцартості й засідчити небажання надалі користуватися іншою. З цього приводу в листі до Григорія Кіткіє-Основ’яненка Т. Шевченко писав: 8 грудня 1841 року з Санкт-Петербургу: „Ще посилюю вам кицьківські вірші своєї роботи. Коли додадіш щі, то друкуйте, а коли ні, то закуріть люльку, коли люльку курите. Це, бачте, пісня з мої драми „Невеста“, що я писав до вас, трагедія „Никіті Гайдай“. Я перемістив її в драму. І ще одну драму майструю. Назоветься „Слепан красавіца“. Боявся, щоб не казали москалі та mavis sujet, бо вона, бачте, з українського простого биту. Ну, та цур їм, москалі...“.

Подібні думки і в листі від 30 вересня 1842 року до Якова Кухаренка: „Переписав „Слепу“ та її плачущу над нею. Який мене чорт спікав і за якою гріх, що я още сповідався кадалам честрим кацапським словом! Лихо, брате – отамане! Ій Богу, лихо! Це правда, що опріч Бога і чорта в душі нашій є це таке странне, що ав молод іде по серцю, як хоч трохи його розкішн, цур йому, мене тут і земляни і не земляни зовуть дурнем, вони правда, але що маю робити, хіба ж я винен, що я уродився не кацапом або не французом. Що нам робити, отамане-брате? Прати проти рожка чи закопатися заживо в землю – не хочеться, дуже не хочеться мені друковать „Слепу“...“.

“Ви знаєте про це М. Назаренко? Очевидно, ні. Як і того, що відмінна ним цитата Михайлія Максимовича про неможливість української писемності не означає того, що цей, за словами М. Назаренка, „українофіл, упорядник збірки народних пісень, історик, перший ректор Київського університету, в найбутіному товариші Шевченка“, був проти використання української мови, бо насправді причиною

(Закінчення на стор. 3)

СИМВОЛ НАЦІЇ

3 Шевченком до перемоги!

Аскольд С. Лозинський

Кожного року ми, українці, відмічаємо різні історичні події та вшановуємо різний постаті нашої довгої та славної культури. У цьому відношенню до першочергових символів належить вшанування Тараса Шевченка, зокрема під час днів народження та відходу у вічність поета.

Т. Шевченко – це зміст національної свідомості. Фактично він записався надзвичайною національною постаттю, а то і пророком.

У нього знаходимо майже все потрібне для нашого національного життя: мову, посвяту, еднання, стратегію та тактику – все, що нам як нації потрібно сьогодні для перемоги у війні над агресором – ворогом, якого дуже яскраво представив нам Шевченко. Він писав, що "москалі ліхі люди, роблять лихо з Вами". І, відкривши високі могили перед (нашим) очима" – могили наших героїв.

Ця війна сьогодні проходить з надією нашої перемоги, але з великом людським коштом життя. До цього додати втрачені кафери, особисті відношення, статки. Війна змінила життя кожного мешканця України і повинна була змінити життя кожного українця поза Україною. Боротьба та перемо-

га над ордою – це обов'язок кожного українця. Шевченко доручив "Борітесь, поборете, вам Бог помагає, за вас сила, за вас воля і правда святая". І цілій світ пізнав, що за нами "правда святая".

От, коли ми у діаспорі питамо себе, що ми маємо робити у цей тяжкий час, знов загляньмо у "Кобзар". Маємо боротися разом з народом в Україні, доставляючи йому все, що потрібне. Ми не ризикуємо життям, а тільки зусиллям і фондами. Тут не може бути якого-небудь оправдання, бо це війна за існування нашого народу.

Шевченко вперше відчув волю, коли його викупили з кріпацтва. Цю волю він зрозумів як ласку, яку він не сміє змарнувати, а також як нагоду змагати за властивість свого народу. Тому ділу він і присвятив не тільки свою працю, але своє життя. Його життя як людини позначилося важкими переживаннями, переслідуванням від влади і зневагою навіть його московських знайомих та літераторів, засланням з забороною писати і малювати та остаточно – передчасною смертю. Для поета і художника заборона писати і малювати означає вбити його. Навіть переоховання поета згідно з його заповітом „на Україні милій” зазнало величчя.

(Закінчення на стор. 9)

Парафокси...

(Закінчення зі стор. 4)

„немогливості” була антиукраїнська політика царського самодержавства. М. Максимович просто констатує ситуацію, а Назаренкові вважається якесь нібито україніофобство видатного українца.

Другим „новаторством” М. Назаренка є його наполегливі спроби представити Великого Кобзаря як такого, котрий нібито „не перший і унікальний, а один з” тодішніх поетів-романтиків, яким він „різноманітністю метрики поступається”.

Але чому ж творчість тих „талановитіших” не запалила українство до здиву, як це подіяли, за словами Пантелеймона Куліша, здавалося б, зовсім прості рідкі поезії Т. Шевченка на київську молодь, від яких вона заціпнела: „Світе тихий, краю мілій, – моя Україно! – За що тебе сплюндровано, за що, мамо, гинеш?”.

Чому про твори більш „талановитих” не маємо відгуків Миколи Костомарова, котрій ось так оцінював почуття поезії Шевченка: „Страх перейняв мене... Я побачив, що Шевченкова муза роздірала заслону народного життя. І страшно, і солодко, і захоплююче було глянути туди!.. Тарасова муза прорвала якусь підземельну загату, вже кілька віків замкнену багатьма замками, пріщептану багатьма печатями, засипану землею, навмисно поораною і засіяною, щоб сковати для потомства навіть пам’ять про місце, де знаходиться підземна порожнеча: Тарасова муза сміливо ввійшла в ту порожнечу з своїм невгласним світільником і відкрила за собою шлях і свіжому повітря і людській цікавості”.

Так, що місію міг взяти на себе справді великий герой і великий гений, а вибрати його й спрямувати на цей шлях мав хіба-що Всевинний. Тільки він міг провести шляхом ви пробуруючи обраниця історичної долі Українства, тільки він міг усвідомити того потребу взяти на себе місію більше любити Україну, ніж самого себе. Зрештою, такий жертвотворник мав стати не тільки Пророком свого народу, що вказує йому вихід на широку стовпову дорогу, але й його новітнім Мойсеєм, який виведе свою націю на цей шлях. Такий український Мойсей, маючи богообранинство, мав би і можність звернутися до Бога від імені свого народу...

Він і перейняв естафету від Івана Котляревського в справі пробудження не тільки свого, рідного народу, але й усіх поневолених. Вже за життя царська охорона звернула увагу на велику популяреність його серед українства, особливо в колах інтелігенції. А ще тоді Панько Куліш промовив: „Такий поет, як Шевченко, не одним українцям рідний. Де він не вмер на великомуслов'янському мирові, чи в Сербії, чи в Болгарії, чи в Чехах – всіди він був біж між своїми...”.

Дмитро Донцов свого часу сказав: „Зрозумійте, що Шевченко, його „Кобзар”, його життя та Св. Письмо – це все те, що ви потребуєте. Це є ваш світогляд, ваша ідеологія, ваша програма. Статут вашої організації, ваш пропор і ваш найвищий, після Бога, провід. Більше нічого на потребуєте. Йдіть за ним і переможете, як перемагали наші предки, коли не збачували з цього шляху: шляху основаному на вірі в Бога і в премудрість його законів. Цією вірою, і лише нею, переможете”.

Це він своїм „Кобзарем” розбудив нас від тяжкого національного сну. Це він своєю творчістю змусив українців відповісти на запитання „то вони, чи сини, яких батьків, ким, за що закуті”. Це він підніс свідомість до такого рівня, що вже не зможуть втопити її в морі української крові.

Нинішнє „Шевченківське століття” розпочалося 2014, коли під час Революції Гідності на велелодному київському Майдані український вірменин Сергій Нігоян декламував безсмертні рядки Великого Кобзаря: „Борітесь – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая”. Ці слова сьогодні з кожним захисником України на передовій, з кожною українською жінкою, яка змушенна покинути рідну землю, ритуючи своїх дітей від російських ракет.

Тож даремні потуги М. Назаренка принизити гений Т. Шевченка, величі котрого він ще не збагнув чи й не хотів збагнути. Тим нелогічніше було у дистоювати його нагородою імені Тараса Шевченка, творчість якого стала надбанням не тільки української нації, вона ввійшла до золотої скарбниці світової літератури, залишається їй досі потужною зброєю всіх поневолених народів у боротьбі за право стати державними, бо „в своїй хаті – своя правда, і сила, і воля!”.

Володимир Сергійчук – завідувач катедри історії світового українства Київського національного університету ім. Тараса Шевченка за спеціальністю „Російська література”, в 2002 році захистив кандидатську дисертацію „Міфопоетика М. Е. Салтикова-Щедріна”. У 2003–2016 роках – асистент і доцент катедри історії російської літератури, у 2016–2022 роках – доцент катедри російської філології. Читає курси „Історія російської літератури ХІХ ст.”, „Методика викладання російської літератури”, „Міфопоетичне дослідження російської літератури”, „Масова література в культурному процесі”, „Історичний роман і квазіісторична література” та інші.

Довідка. Михаїл Назаренко народився 1977 року в Києві, український літературознавець, критик, письменник-фантаст. У 1999 році закінчив філологічний факультет Київського національного університету ім. Тараса Шевченка за спеціальністю „Російська література”, в 2002 році захистив кандидатську дисертацію „Міфопоетика М. Е. Салтикова-Щедріна”. У 2003–2016 роках – асистент і доцент катедри історії російської літератури, у 2016–2022 роках – доцент катедри російської філології. Читає курси „Історія російської літератури ХІХ ст.”, „Методика викладання російської літератури”, „Міфопоетичне дослідження російської літератури”, „Масова література в культурному процесі”, „Історичний роман і квазіісторична література” та інші.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Звідки взявся коронавірус?

ВАШІНГТОН. – Департамент енергії США прийшов до висновку з „низьким рівнем впевненості”, що коронавірус „правдоподібно” розпочався витоком з ліабораторії в Уганда, в Китаї. Цей засекречений звіт був даний законодавцям на Комітетах розвідки Палати Представників і Сенату. Про це сказали два достовірні джерела телегенції новин „NBC News”. Ця новина вперше з'явилася 26 лютого в газеті „Вол Стріт Джорнал”. Розвідувальні кола не змогли притягти до одностайнога висновку. Департамент енергії є одним з 18 урядових департаментів та агенцій, які творять розвідувальні кола США. Сенатор-республіканець Ден Салівен з Аляски закликав до „обширних публічних слухань”, якщо розвідувальні кола США встановили, що коронавірус витік з китайської ліабораторії. Виступаючи 26 лютого на програмі „NBC News” „Зустріч з пресою”, він сказав: „Подумайте про те, що юшно пройшло за останні три роки – одна з найбільших пандемій за ціле століття. І багато доказів, що воно приходить з Китаю”. Китай заперечує таку причину коронавірусу. В Палаті представників республіканці розпочали своє розслідування причин виникнення коронавірусу. Радник президента в справах національної безпеки Джейк Салівен сказав того дня, що „немає точної відповіді” з розвідувальних кіл США про початки коронавірусу. („NBC News”)

■ Чемпіонка з тенісу – українка

ОСТИН. – Українка Марта Костюк 5 березня виграла турнір Світової тенісової асоціації (WTA), який відбувся в Остіні, Тексас. 20-літня М. Костюк перемогла у фіналі 22-літню Варвару Грачову вислідом 6-3, 7-5. Після перемоги вона привітала публіку, яка оплескувала її, але не подала руки В. Грачовій. На турнірі в Австралії в січні М. Костюк заявила, що вона не подаватиме руки жодним російським чи білоруським опонентам. Під час презентації трофею вона присвятила свою перемогу Україні та всім людям, які воюють та гинуть тепер. Це вперше від 2021 року, коли турнір WTA виграла Еліна Світоліна, українка знов його виграла. („Business Insider”)

■ У Франції поширюється страйк

ПАРИЖ. – Загальнонаціональний страйк у Франції проти запланованої пенсійної реформи, що привів до серйозних перебоїв у залізничному сполученні й поставках палива, а також закриття школ 7 березня, перенесеної і на 8 березня, в той час, як профспілки активізували свою кампанію, щоб змусити уряд змінити непопулярну політику. Уряд президента Еманюеля Макрона сподівається, що його плян щодо підвищення пенсійного віку на два роки – до 64 років – буде ухвалений парламентом до кінця місяця. Французькі профспілки заявили, що цього разу будуть масові страйки, які можуть тривати кілька днів, принаймні в деяких секторах. За даними поліції, понад мільйон людей вийшли на марш в країні 7 березня, що стало одним із найбільших протестів за десятиліття. Поліція застосувала сльозогінний газ у Парижі, невеликі сутички також відбулися в західному місті Нант, але понад 260 публічних віч, організованих профспілками по всій країні, були переважно мирними. Пенсійна реформа – одна з передвиборчих обіцянок Е. Макрона. Уряд повинен бути закінченою роботу над реформою на початку 2020 року, але в березні того року Е. Макрон зупинив всі реформи через коронавірусну пандемію. У 1995 році загальний страйк через пенсійну реформу паралізував транспортну систему Франції майже на три тижні, що змушило владу змінити свої плани. (Радіо Свобода)

■ Сумний стан шкіл в Іліной

СПРІНГФІЛЬД, Іліной. – Стейтова рада освіти 14 лютого оприлюднила невеселу статистику про стан публічник шкіл в стейті Іліной. У 30 школах (22 з них у Чикаго) жоден студент не читає задовільно. А в математиці у 53-х школах жоден учень не має задовільного рівня знань. У середній школі „Spry Community Links“ в Чикаго жоден учень не вміє ні читати, але не знає математику на відповідному до своєї класи рівні. Але мешканці міста платять шкільних податків понад 35 тис. дол. річно на одного учня. („The Boston Globe“)

У МОСКОВИТІВ ПОРОЖНІ НЕ ТІЛЬКИ ДУШІ, А І ПОГРОЗИ

**росія вже прогала.
але до тієї сірої
маси це ще
не дійшло** ➤ стор. 4

**Про українські
інтереси,
просвітництво
та потребу в
організованості
українців** ➤ стор. 10

**Чиکаго з тобою,
Україно!** ➤ стор. 18

газетаги
31 жовтня 2016

Шахтеры Донбасса отказываются продавать уголь замерзающей Украине

MKRU
17 жовтня 2016

Уголь на исходе: украинцы рискуют замерзнуть грядущей зимой

Известия
13 листопада 2016

Из-за нехватки газа украинцам придется зимовать при +12 градусах

regnum
22 жовтня 2016

Денег нет, зимой могут замерзнуть целые города: обзор энергетики Украины

Известия
14 листопада 2016

Холодный бунт: почему люди на Украине замерзают до наступления зимы

Neftegaz.RU
25 листопада 2016

Украина замерзает. Жители Киева греются кирпичами

РИА Новости
25 листопада 2016

Украина рискует замерзнуть из-за пустеющих газовых хранилищ

Рамблер/
29 листопада 2022

«Нет шансов выжить»: почему Украина замерзнет этой зимой

БУДЕМО ВДЯЧНІ
ЗА ПІДТРИМКУ
ГАЗЕТИ «СУРМА»

З ПОЧАТКОМ ВЕСНИ - ЛЮБІ - УКРАЇНЦІ

**Володимир
Сергійчук,
Київ**
«Сурма»

Законна влада Маріуполя повідомляє, що в захопленому місті російські загарбники «викидають книги з бібліотечних фондів Приазовського державного університету. Потім їх будуть утилізувати. Все, як як було у нацистів — під час окупації міста німцями у роки Другої світової війни».

А далі маріупольці додають: «Росіяни виявилися вдалими учнями у них. Заборонити, знищити та зруйнувати — ось, чим вони керуються. Усе, аби знищити іншу культуру та інтелектуальне набуття. Історія повторюється, але тепер окупанти — це росіяни».

Тут усе правильно, за винятком однієї важливої обставини: необхідно уточнити, що такого дикунства гітлерівці вчилися саме в росіян, а в останніх подібні традиції закладалися з самого початку спроби їхнього державного самоврядування. Яскравий приклад у цьому плані — знищення Києва військом суздалського князя Андрія Боголюбського 1169 року, коли було спалено й сплюндрованою матеріальну культуру Русі.

У подальшому це варварство припинялося ще й багатостолітнім па-

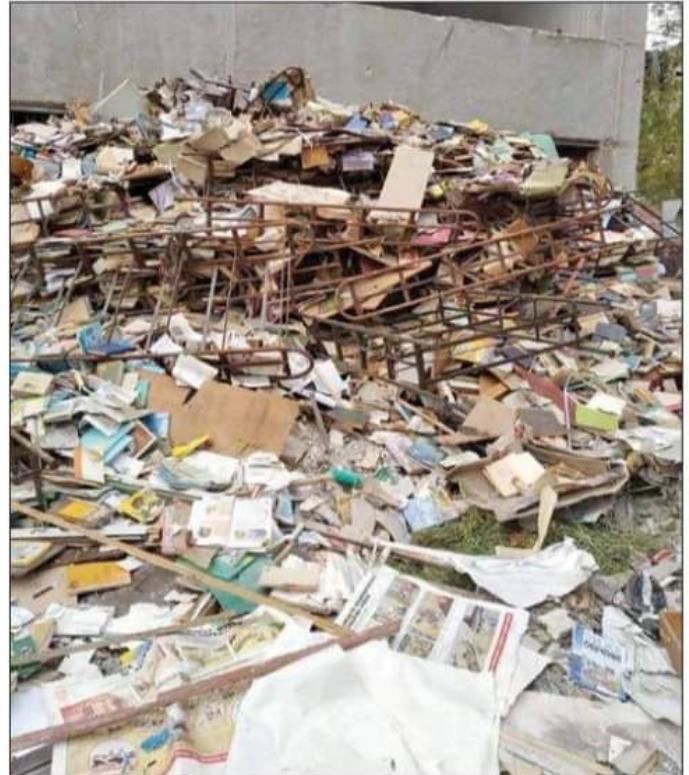
Гітлерівські нацисти вчилися у росіян

нуванням Золотої Орди, яке особливо проявилось під час набігу московського війська на Новгород Великий, де половина нащадків західних слов'ян було знищено, а іншу половину насильно переселено на Волгу з означенням місця цієї депортації як Нижній Новгород.

За правління Івана Грозного московський режим вдався які не тільки до більш нечесуваних жорстокостей, які проявилися до татарського населення Казані в 1552 році, а й почав переслідувати своїх. Наприклад, князь Андрій Курбський, тамтешній першодрукар Іван Федоров змушений були тікати з москви, а його праці оголосувалися еретичними й заборонялися.

Тогочасна українська еліта, яка брала участь у виробленні концепції Третього Риму й постійно супроводжувала духовну складову цього процесу, спробувала виплинути на свідомість колишніх устроїнів через масове принесення культури з Наддніпрянщини. Але, як зазначав Юрій Шевельов, «великий і розмахний план культурного завоювання розлогої військово сильної Москви», що був задуманий українською інтелігенцією наприкінці XVI ст., виявився невдалим. Там просто не сприймали цивілізаційні виклики.

Більше того, москва, поставивши в залежність до себе новообраниго 1620 року київського православного митрополита культуру Русі.

політика Іоана Борецького, відвертого й давнього її прихильника, вже тоді бере під свій контроль друковану книгу в Україні. Так, 12 грудня 1630 року

Уже на прикладі книгодрукування можна бачити, що відбираючи з України найбільші таланти, як добірне зерно для засіву свого лану, росій-

з Путівля за царським указом пересилаються до москви для перевідгляду книги з українських друкарень. Тепер там фактично будуть вирішувати долю українського книгодрукування — неугодні за змістом видання будуть просто знищуватися в «блокам'яній».

І це задовго до 1720 року, коли були виданий указ про те, аби в Україні «нові книги никаких, кроме церковных прежних изданий, не печатать; а и опыны церковными старыя книги статкими же церковными книгами справливать, прежде печати, с теми великороссийскими печатьми, дабы никакой розни и особаго наречия в них не было».

У 1721 році наказано всі книги з українських друкарень надсилати до синодальної контори «исправления ради и согласия с великороссийскими». А як тільки через три роки в друкарні Києво-Печерської лаври вийшла книга «Триод», що, мовляв, не «по всем с великороссийским сходна», то за це на архимандрита було накладено 1000 рублів штрафу.

Чернігівську ж друкарню, звідти, мовляв, постійно ухилялися прислати на цензуру книги до москви, тоді звелено взагалі перевезти до «блокам'яні» . В 1726 році році дозвіл на видання «Акафіста Св. Варвари» дадеться тільки за умови, що воно буде надруковане «великорусским наречьем».

І така політика щодо книгодрукування залишатиметься постійною. Наприклад, коли 1769 року друкарня Києво-Печерської лаври просила дозволу друкувати українською хоч би бікварі, оскільки московською ніхто їх не купляє, однак дозволу на це так і не надійшло.

Ска з імперія тимчасом усіляко виточувала ретельно доглянуті з сивої давнини неозорі нині нашої творчої спадщини. А до того ж горіли гетьманські архіви, завезеними німцями переписувалися історія. Згодом українську літературу заборонялося ввозити із Австро-Угорщини...

Нібито видима демократизація росії з початком ХХ століття давала сподівання на зміну дикунського ставлення до надбань культур інших народів, що анексувалися до її складу. Але входження російської армії до Галичини в 1914 році засвідчило зовсім інше — її поведінка повторювала все те, від чого жахалася козацька старшина на цих теренах у 1655 році, коли спільно з москвинами йшли визволяти українців привіслянських теренів. Побачивши звірства царського війська та їхні руйнування Городка, Богдан Хмельницький умовляв львів'ян відкупитися, аби ці «визволителі» не сплюндрували міста.

Із початком Першої світової війни московське військо вже могло вільно проявити в Галичині традиції свого ставлення до культури українців. Усі українські видання були закриті, діяльність Товариства «Просвіта», Наукового товариства імені Шевченка, музичних товариств і театральних труп — заборонена. Крім того, генерал-губернатор Галичини граф Боринський розпорядився закрити українські гімназії й школи, в яких тепер мали плануватися школи з російською мовою навчання. Відтепер не можна було торгувати українськими книгами й читати їх у бібліотеках. За висловом тодішнього міністра закордонних справ росії Сазонова, це викликалося тим, що «якраз тепер при-

йшов найвідповідніший час, щоб раз і назавжди покінчити з українством».

Такі ж мрії мали і російські більшовики, але до захоплення влади вони діяли деликатніше в цьому плані. Скажімо, їхній вождь Ленін у 1914 році агітував за право українців бути вільними, тоді ж на Шевченківському вечорі в Кракові він сидів під синьо-жовтими прaporами. Але справжнє їхнє ество проявилося після того, як вони повалили Тимчасовий уряд, а Українська Центральна Рада цього не визнала і відмовила безплатно поставляти продовольство до промислових центрів росії.

У ніч на 8 грудня 1917 року великі відділи червоної гвардії оточили промислові Українського революційного штабу в Петрограді, захопили його та після трусу забрали всі матеріали й документи. Помешкання штабу розгромлено. Українські книги були викинуті в дір і спалені, а портрет Тараса Шевченка кисті Трутowsкого понівечено червоногвардійцями.

Тобто задовго до приходу Гітлера до влади, в російській столиці вже відкрито палили українські книжки. І цей приклад російських червоних передніялі невдовзі білі росіяни — на Кубані українські книжки розпочали ніщити денікінці.

Відродження цього етнічного українського регіону особливо дратувало

москву. Коли там зрозуміли, що національна свідомість місцевого населення різко поглибилася, то не побачили іншого виходу для себе, як заборонити українізацію, а найактивніших її носіїв знищували або висилали до сибірських концтаборів — така доля спіткала, зокрема, п'ятірі тисячі вчителів. А десятки тисяч рядових мешканців кубанських станиць Полтавської, Уманської, Поповичівської, Медведівської та інших вивезли до Казахстану, де в люті морози були кинуті на самовиживання.

У розвиток спеціальної постанови ЦК ВКП (б) і Радніркому СРСР від 14 грудня 1932 року одразу ж було припинено діяльність видавництв «Червоний пропагандист» і «Радянський станичник», Краснодарська філія Державного видавництва України з її представництвами на Кубані і Північному Кавказі зупинила розповсюдження української літератури і періодики. З 28 березня 1933 року ліквідувався і крайовий український громадський комітет з питань української мови та літератури.

Водночас у людніх місцях знову палили українські книжки з хат-читальні. Відтак місцеве населення змушене було читати лише російськомовні видання. Новий директор Уманського українського агропедтехнікуму Іван Полежаєв згадував, що 20 лютого 1933 року його викликали до райвідділу НКВС і «предложили собрати

все українські учебники, літературу і передати все туда...».

Ще раз наголошує: нічого схожого в Німеччині ще не було! Це проявлялася власна традиція дикунства, яку москва постійно вдосконювало а завжди використовувала на завойованих землях. На приклад, уже після Другої світової війни горіла бібліотека Академії наук УРСР у Києві, нищилися навіть надгробні плити з українських цвинтарів, як і інших народів. Скажімо, з єврейських надгробків у Львові побудували пам'ятник Леніну.

То ж чи можна було чекати іншої поведінки так званої другої армії світу, коли її політруки вривалися в бібліотеки захоплених українських міст?

Тому наперед можна було передбачати долю книги «ОУН-УПА в роки війни», яку російський окупант перелистував у Волновасі, чи видання документів під заголовком «Як нас морили голодом» у Мелітополі. Про повальне винищення українських підручників у школах загарблених сіл і міст уже й не доводиться сумніватися.

Це — «руsskij mir», який має бути зруйнований, як і Карфаген у далекі історичні часи.

Автор: Володимир Сергійчук — завідувач кафедри історії світового українства Кіївського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор.

Василь
Корузак,
Стрій-Херсон,
Військово-
службовець ЗСУ

Залишки минулої ганьби

впаки — сприяли чудодійному зникненню цього супервічного вірусу з меж суворених кордонів України!

І це ще не все! Мільйонне населення України, користуючись давно омріяною нагодою емігрувати з ненависної їм України, розпорошились по всьому світу і, знову ж таки, без жодних намордників, соціальних дистанцій та обов'язкових «паспортів приватної вакцинації» чудодійними субстанціями, не стали носіями й розповсюджувачами цього супервічного віrusу, який міг знищити всю Планету, але навпаки — коронавірус зникав звідсіль, куди приїздили щасливі емігранти з ненависної їм України.

Пригадаймо, що це сталося одразу ж після вторгнення. Сотні тисяч українців без жодних намордників і «сертифікатів про обов'язкове вколення» чотирма або більшою кількістю доз чудодійних субстанцій, без жодних «соціальних дистанцій» стали на захист України.

Українці стали до борні проти фіно-угро-бурятів з таким завзяттям, що суперсметроносний коронавірус не лише не розповсюдився, але вміт зник із лав ЗСУ, тероборони, добровольчих формувань та підрозділів МВС! Мало того!

Мільйони українців — переселенців із зони активних бойових дій вглиб території України також без жодних соціальних дистанцій, без обов'язкових «паспортів вакцинації», привласчого вколення безліччю доз чудодійних субстанцій не стали причиною катастрофічного спалаху «модної хвороби» в Україні, а на-

особисто я отримав 128-ме, і вже вже справді останнє, поперецдення про примусове відсторонення мене від роботи до кінця місяця, і лише вторгнення орди врятувало мене, а також тих, кого я вдавав би винним в цій несправедливості.

Також пригадаймо всі ті благі обличчя урядовців та дрібніших держиморд — знову ці ж «фірменні» благі обличчя та закочені до небес очі, сповнені смирення, богоізязні, служіння людям та любов'ю корупційного бабла.

І знову ж, розказуючи нам всякі байки, прикриваючись вторгненням орди, безсвісно піляють бюджети всіх рівнів, і яйца по 17 гривень — то є лише нікчемна дрібничка, яка отримала розголос.

Панове українці, вторгнення врятувало українців від остаточного перетворення в безправне «бидло», але нетішно себе оманами — після цієї жахливої війни, ці ж держиморди продовжать розпо-

чату справу і доведуть до логічного кінця свою місію уярмлення українців.

Хіба би... наші «мудрі виборці» не обрали знову цих (чи ім подібних) держиморд у владу. Але то так... .

Сила звички виборців України голоувати за лайно — могутня сила! До речі, а Ви не думали про те, що багато українців не зімінують оці, що на фото, нікчемні, ганебні папірчики не тому, що за рік часу можливості не мали, але тому, що чекають повернення того ганебного минулого. Як і чекають повернення фіно-угро-бурятів в Україну багато осіб в Україні, тому їх зберігають публічний політичний нейтралітет, тримаючи під серцями нікчемними своїми росіянськими «тріkalор».

SVOBODA

Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 130, ЧИСЛО 9, П'ЯТНИЦЯ, 3 БЕРЕЗНЯ 2023 РОКУ

1893

Vol. 130, No. 9, FRIDAY, MARCH 3, 2023

\$2.00

Пам'ятаймо
про
Україну!

В ООН голосували проти Росії

НЮ-ЙОРК. – Голосування Генеральної асамблеї ООН щодо ситуації в Україні, яке відбулося 23 лютого, ще раз засвідчило, хто відповідальний за агресію проти України, та підтвердило вимогу світового співтовариства до Росії негайно припинити війну. Головною метою було обговорити та проголосувати резолюцію Генеральної асамблеї, яка проливала світло на тих, хто є відповідальним за війну проти України, а також визначала принципи для досягнення справедливого миру. ООН переважною більшістю голосів – 141 – висловилася за справедливий мир в Україні. Лише сім країн голосували проти: Росія, підтримали Білорусь, КНДР, Еритрею, Малі, Нікарагуа та Сирію.

Укрінформ

Зустрічі Президента України

КІЇВ. – 27 лютого Президент України Володимир Зеленський мав зустріч із міністром фінансів США Джанет Еллен, яка перебувала в Україні з візитою. В. Зеленської високо оцінив допомогу, яку надають США Україні після початку повномаштабної російської агресії, відзначивши анонсоване 24 лютого рішення адміністрації США виділити Україні 9.9 млрд дол. у 2023 році як примір бюджетну підтримку. Окремо було обговорено питання підбудови української інфраструктури, зруйнованої внаслідок російської агресії, наголосив на необхідності посилення санкцій, щоб позбавити Росію можливості фінансувати війну.

26 лютого Президент України провів зустріч із Міністром закордонних справ Королівства Саудівська Аравія принцом Фейсалом бін Фахданом аль Саудом, який прибув з візитою в Україну.

В. Зеленський подякував уряду Саудівської Аравії за підтримку України в умовах збройної агресії Росії.

На зустрічі відбувся обмін думками щодо участі саудівської сторони у повоєнному відновленні України, а також долучення до перспективних проектів в інвестиційній, агропромисловій та енергетичній сферах.

В. Зеленський промовив до „Групи семи”

КІЇВ. – 24 лютого Президент Володимир Зеленський виступив у форматі відеоконференції на зустрічі лідерів „Групи семи”. Ми почали звільнити нашу землю від російського зла. Ми повертаємо безпеку в міжнародні відносини. І ми з вами

Президент України Володимир Зеленський і
Міністер фінансів США Джанет Еллен.

можемо зробити цей рік – 2023-й – роком завершення російської агресії, роком повернення миру, роком звільнення нашої землі й наших людей із російської неволі”, – зазначив він. В. Зеленський подякував лідерам і народам країн „Білкої сімки” за солідарність, єдність і допомогу Україні протягом минулого року. Учасники зустрічі „Групи семи” у закритому форматі обговорили актуальні питання порядку денного.

Офіційне інтернет-представництво
Президента України

Концерт пам'яті і надії

Під час концерту пам'яті і надії „За Україну” в Метрополітен-опері в Нью-Йорку (Фото: „Полес Америки“)

НЮ-ЙОРК. – У Метрополітен-опері 24 лютого відбувся концерт пам'яті і надії „За Україну”, присвячений річниці боротьби українського народу проти російської агресії.

На величному екрані гостей привітала дружина Президента України Олена Зеленська. Хор та орke-

стра Метрополітен-опери виконали Державний гімн України, твори Вольфганга Амадея Моцарта, Людвіга ван Беттховена та Валентина Сильвестрова.

(Закінчення на стор. 12)

Укрінформ

НЕВІДИМИЙ ФРОНТ**Хибна ідея чи свідома диверсія?**

Петро Часто

Страшним болем болить українців війна. Чи буде лік на цей біль? Чи після перемоги над московським катом постане у світі зовсім нова Україна? Не просто сильна, не просто багата, але достойна вічної пам'яті своїх полеглих у битвах захисників? Справедлива, свята Ненька-Україна, котра витре слози з очей тисячам і тисячам своїх матерів, батьків, дружин, коханих, сиріток?

Серце не підпускає до себе найменших сумнівів: мусить бути так! А разум не дає собі ради, раз-ураз натраплюючи на глубі стіни неминучих проблем. Найперша і найтижча: чи спроможеться повоєнне українське суспільство на сконсолідований, єдиний проект майданного? Во все, що стосується всіх українців, усі й вирішувати мають. Чи зможе перемога стати надійною запорукою тривкої національної солідарності? Унеможливити реакцію затасника темник сил? В Українській державі позбавити наречти голосу антиукраїнства? Більше не дозволити кремлівським агентам вплинути використовувати українську демократію для інформаційних, ідеологічних і політических диверсій проти України?

Це тільки загальне коло наших тривог і занепокоєнь, проте є одна загроза якою цілком визначена: по війні Україна не дorchається мільйонів і мільйонів своїх громадян. Стане, гірко про це говорить, малоподібно.

Статистика: згідно з переписом 1991 року, тобто року відновлення незалежності Української держави, в країні мешкало 51 млн. 944 тис. осіб. Перепис 2001 року – вже тільки 48 млн 241 тис. осіб. Перепис 2019-го: 37 млн 289 тис. осіб. За даними Державної прикордонної служби України, після 24 лютого 2022 року країну покинуло щонайменше два мільйони людей, переважно це матері з інвалідністю дітьми. Отож в найкращому разі сьогодні Україна нараховує 35 млн осіб – на 16 млн менше, ніж у 1991 році.

Чи позіншиться ця вкрай прикра демографічна ситуація по війні? Бе є інші серйозні негативні тенденції. Директорка Інституту демографії та соціальних досліджень Національної академії наук України Елла Лібанова у програмі „Українського радіо“ подала таке порівняння: у 1960-ті роки на 100 жінок припадало 250 новонароджених діток, у 2021 році – тільки 110 дітей.

Шайна, прогнозує Е. Лібанова, не змірно поганить демографічну кризу, бо ...смерть – то наслідок не тільки боїв чи бомбардувань, але й різнох хвороб, зокрема серцево-судинних, діабету, також переохолождження, недійдання і т. п. І все ж втрати цінного населення набагато більші, ніж втрати війни.

Якби ж сталося чудо й українські жінки повернулися у 60-ті роки минулого століття...

(Закінчення на стор. 14)

МИНУВ РІК ВІЙНИ**Очікування та реальність**

Борис Соколов

Своєї стратегічної мети – розгрому української армії та окупантів України – під час двотижневого бліцкригу Володимир Путін не досліг. Водночас на оперативному рівні російська армія ціною великих втрат до кінця першого року війни змогла утримати багато з завойованого, а саме майже всю територію Луганської області та значну частину Донецької, а також сухопутний коридор у Крим через територію Херсонської, Запорізької та Донецької областей.

Очевидно, Путін тимчасово відмовився від ідеї окупувати всю Україну. Зразд його мета – захоплення території Донецької області, що залишається під контролем України, після чого Росія спробує укласти довгострокове перемир'я, щоб

передварити завойоване, спробувати реорганізувати армію і накопичити оброблення для нової великої війни проти України через кілька років. Якщо ж укласти перемир'я не вдається, то Путін готовий вести багаторічну війну на виснаження, розраховуючи, що згодом рішучість Заходу допомагати Україні ослабні, а українські ресурси живої сили зникнуть.

Згідно з оцінкою Генштабу ЗСУ, з початку повномасштабної війни до 20 лютого 2023 року втрати російської регулярної армії склали 143,680 убитих. Ми припускаємо, що втрати „Вагнера“ та інших російських ПВК – у сумі з втратами двох армійських корпусів „ДНР“ і „ЛНР“ приблизно в 1,8 раза менші від втрат регулярної армії. Їх можна

(Закінчення на стор. 14)

ФАКТИ СВІДЧАТЬ**Як мудрі німці вчать загрантованих малоросів**

Володимир Сергійчук

Великий гений нашого народу Тарас Шевченко не тільки промовисто змальовував події свого часу, але й проникливо дивився вперед на цілі століття. У випадку з визнанням Бундестагом ФРН Голodomoru 1932-1933 років геноцидом українського народу згадується ось такий крилатий вислів нашого Кобзаря: “І на Січі мудрі німці картопельку садять. А ви І купусте, істе на здоров’я”.

Справді, німецькі політики в цій ситуації провалили свою мудрість і деликатність, аби підтримати українство, яке їх сьогодні зазнає геноциду від тісі з самої Москви. Хоч 24 вересня 2020 року над ухваленю цього рішення нависли грізні змари – того дня підготувала комісія Бундестагу відповідну подібну пропозицію спільноти українсько-німецької комісії істориків, висказавши їїнні висновки непреконливими.

З різкою критикою фактичної бездіяльності української частини комісії на чолі з професором Ярославом Грицаком виступив тоді Посол України

в Німеччині Андрій Мельник, а Міністерство закордонних справ України відкликало свій патріат над нею з формулюванням: “Через остаточну втрату довіри та узв'язку з тим, що діяльність комісії не відповідає інтересам України”.

Ведучі призначенні до України німецькі політики, пам'ятаючи, що після Голodomoru 1932-1933 років Москва взялася репресувати в УСРР і їхніх співвітчизників, стали шукати інший шлях для визнання Голodomoru геноцидом. Віливкові депутати від Партиї Зелених Німеччини у співпраці з головою „Українського дому“ в Дюссельдорфі Іриною Ястреб зініціювали у великому промисловому центрі Ессені, де мером з Рольф Фліс, міжнародну наукову конференцію з метою ширше ознайомити громадськість своєї країни з цією трагедією українства.

А в підсумку названого наукового форуму з'явилось звернення до Бундестагу щодо визнання Голodomoru 1932 – 1933 років геноцидом українства, яке вже наступного дня депутати від

(Закінчення на стор. 15)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ**■ Виробництво зерна скоротилося**

КИЇВ. – Виробництво зернових культур в Україні в 2022 році скоротилося на 37 відс., – до 53,9 млн тонн у порівнянні з 2021 роком. Виробництво олійних культур в Україні торік скоротилося на 24 відс. і становило 17,5 млн тонн. Зменшення обсягів виробництва зумовлено тимчасовою окупацією частини українських територій, веденням бойових дій, замінуванням залізничників територій, зниженням врожайності в порівнянні з 2021 роком, а також ускладненням та суттєво розтягнутим в часі збором зрохою через дошчу по погоді восени. Водночас у 2022 році гаузі тваринництва постраждала менше, порівнюючи з рослинництвом, але тут також спостерігались значні негативні наслідки війни. Торік виробництво м'яса всіх видів скоротилося на 11 відс. в порівнянні з 2021 роком та становило 3 млн тонн, молока – 7,7 млн тонн (мінус 12 відс.) та яєць – 11,6 млрд штук (мінус 18 відс.). Найбільш важкою проблемою для подальшої діяльності українських аграрів є збільшення розриву між світовою та внутрішніми цінами. За даними Київської школи економіки станом на грудень 2022 року українському агропромисловому комплексу через війну було завдано прямих збитків на 6,6 млрд дол. (Укрінформ).

■ Встановили пам'ятник залізничникам

КИЇВ. – На Центральному залізничному вокзалі Києва встановили пам'ятний камінь на честь залізничників, які загинули внаслідок російської агресії. За рік повномасштабного вторгнення Росії в Україну загинули 353 залізничники, ще 819 працівників української залізниці поранені. Також 9,874 представники залізниці зараз боронять Україну у лавах Збройних сил. „Укрзалізниця“ розпочинає трирічну програму „Залізна українізація“, яка має на меті повністю позбутись імперських та російських назив, позначок, зображення на будівлях та об'єктах залізничного транспорту. (Укрінформ)

■ Землетрус у Закарпатті

УЖГОРОД. – В ніч на 27 лютого на Закарпатті стався землетрус. Епіцентр підземних коливань залигав на глибині 2 кілометри поблизу селища Велика Добриня, приблизно 20 км на південний схід від обласного центру. Магнітуда землетрусу склала позначки 3,3 бала за шкалою Ріхтера. Останній землетрус, який відчувався більш, ніж у 15 населених пунктах Закарпаття зареєстровано із району м. Іршава, 3 січня 2023 року з магнітудою 3,8 на глибині 6 км. (Головний центр спеціальної контролі)

■ У Кривому Розі викрили наркокартель

КРИВИЙ РІГ. – Понад 1,200 правоохоронців 27 лютого провели спецоперацію і затримали 37 учасників злочинної спільноти, у тому числі 10 лін провідників. Вилучено 310 тис. дол., 103 тис. євро та понад 500 тис. грн, зброя та набій різного калібрі, боєприпаси, понад 20 банківських карток і мобільних телефонів, „чорні“ записи про виготовлення та збут наркотиків, а також 40 автомобілів, старовинні книги та ікони. За попередніми даними, щомісячний прибуток фігуантів від продажу наркотиків сягає понад 1 млн дол. Організаторами наркобізнесу були троє мешканців Кривого Рогу, які мають зв'язки у криміналному середовищі. Вони заручилися підтримкою кількох медіаресурсів, через які раніше розповідали неправдиві матеріали про правоохоронців, котрі займаються документуванням злочинів наркогруп на Дніпропетровщині. Мережа наркокартель складалася з трох злочинних організацій та шести організованих груп. При цьому, аби зберегти автономію і ускладнити процес документування злочинної діяльності, представники відокремленіх ланок майже не контактували один із одним. Для безперебійного виготовлення метамфетаміну фігуанті організували діяльність мережі наркобільваріторій, орендували гаражі приміщення та в квартирі в Кривому Розі. Іхні потужності дозволяли у промислових масштабах виготовляти щомісяця до 40 кг готових психотропів. При цьому ринок збуту наркотичних засобів охоплював майже всі регіони України. (Українська правда)

Як мудрі німці...

(Закінчення зі стор. 3)

Партії Зелених підтримали й закликали своїх колег з інших фракцій проголосувати за відповідну ухвалу. Після цього додалися й звернення від українських парламентарів, Президента України Володимира Зеленського... І от маемо історичне рішення!

Ta мудрість німецьких політиків проявилася не тільки в цьому. Авторові цих рядків як основному доповідачеві щодо втрат українства в те лихоліття вінло в окі, що приступні німці не тільки уважно слухали його виступ з трибуни, а й підійшли з багатьма запитаннями. Зокрема їх найбільше дивувало те, що Україні є науковці, які хочуть применшити кількість жертв цієї трагедії більш ніж удвічі. Мовляв, никто в Ізраїлі не закликає до того, щоб знизити кількість втрат під час Голокосту з 6 до 3 мільйонів, а у Вірменії з півтора мільйона до 750 тисяч...

Тому вже в кулуарах конференції доводилося детально пояснювати методику підрахунку, яка дала можливість встановити нині кількість втрат українства в 10.5 мільйона осіб. Особливо вражали допитливих німців копії шкільних журналів, де фіксувалось відвідування школи рівів від вересня 1932-го до червня 1933-го. А ще вони уважно аналізували матеріали динаміки помісячної смертності, починаючи з січня 1933-го, в окремих населених пунктах і в цілому по районах тодішньої Київської області, що виявилися під руково.

Очевидно, не втрачаючись у наші внутрішні справи, мудрі німці дуже деликатно вирішили показати тим українським академічним науковцям, котрі за підтримки закордонних грантодавців намагаються применшити кількість втрат під час Голодомору-геноциду, своєрідний майстер-клас стосовно цього підрахунку.

В інформаційній довідці, котра була поширенна в Бундестазі перед голосуванням, вказувалося, що українство в період того лихоліття зазнало мільйонів жертв. А конкретна загальна цифра виводилася по суті автоматично: після того, як втрати взимку 1932-1933 років (тобто, грудень, січень, лютий) були визначені в 3.5-3.9 мільйона осіб, зовсім не тяжко додати до цієї цифри жертви весни, літа й осені 1932-го й, особливо, весни й літа 1933-го, коли жнива смерті досягли свого апогею...

Тобто, мудрі німці підказали, як сама по собі з'явиться цифра понад 10 мільйонів, про яку говорили їхні дипломати ще по свіжих слідах злочину.

А ще в тому документі зазначається: німецька сторона буде боротися з російськими наративами у висвітленні подій Голодомору-геноциду. І це має найбільше впливнути на голову Українського інституту національної пам'яті Антона Дробовича. Він як філософ чомусь і досі не може усвідомити, яку історичну відповідальність бере на себе, коли хоче утвердити в пам'яті як українців, так і цілого світу, що наших втрат було не більше чотирьох мільйонів. Ну нехай п'ять! Але не більше п'яти з половиною – це точно!

А щоб добитися такого результату, він уже відмовляється навіть від того, на що сам і погоджувався, коли йому, зовсім недосвідченому в цих підрахунках, довели з олівцем у руках. Зокрема, що мінімальна кількість втрат у 1932-1933 роках згідно первинних документів наших вітчизняних архівів становить 7 мільйонів 123 тисячі осіб.

Так, наприкінці 2021 року А. Дробович не визнавав загальні втрати по УСРР в 9 мільйонів 108 тисяч 500. Але методику щодо встановлення мінімальної кількості втрат у 7 мільйонів 123 тисячі він вважав логічною. Тепер же продовжує завулювати історико-правову експертизу, де цифра втрат усього українства визначена в 10 мільйонів 500 тисяч, прикриваючись організованими ним негативними рецензіями на цей документ.

Н жаль, недостатня фаховість А. Дробовича та його команди в цій важливій для нашої історичності проблемі чітко проглядається після ознайомлення з однією з рецензій, на яку він посилається, незважаючи на її нелегітимність. Скажімо, в ній чорним по білому написано: „Якщо за верхню межу (втрат – В. С.) брати 10.5 млн., – це означає, що трохи менше за половину всіх селян УСРР було заморено голодом”.

З цього випливає, що ні сам рецензент ні пан Дробович не знайомилися з даною експертізою – там йдеться про втрати українства в УСРР тільки в кількості 9 мільйонів 108 тисяч 500! Інші жертви – то померли від Голодомору українці Кубані й Нижнього Подоння.

Очевидно, повторюється те, що сталося восени 2015 року, коли у Вашингтоні відкривався Монумент жертвам Голодомору-геноциду в Україні. Тоді з Києва було привезено проект звернення керівників українських наукових інституцій Північної Америки до голови Оргкомітету цієї події Михайла Савківа-молодшого з проханням не вживати на церемонії відкриття виразу „від семи до десяти мільйонів жертв”, як це було прийнято в діаспорі десятих років, а говорити про 3.5 мільйона, що є московським наративом ще з 1989 року.

I директори Українського наукового інституту Гарвардського університету Сергій Плохій, Канадського інституту українських студій Володимир Кравченко, голова Наукового Товариства імені Шевченка у Нью-Йорку Григорій Грабович, президент Української вільної академії наук у США Альберт Кіпа та голова Північноамериканської асоціації українських наукових установ Віталій Чернецький своїми підписами просить усіх виступаючих називати саме 3.5 мільйона жертв, бо так кажуть Тімоті Снайдер, Андре Граціозі та Станіслав Кульчицький.

Тому напрошуються ще й такі слова Великого Кобзаря: „Німець скаже: „Ви моголи“. „Моголи! моголи!“, Золотого Тамерлана Онучата голі. Німець скаже: „Ви слав'яне“. „Слав'яне! слав'яне!“, Славних прадідів великих Правнуки погані!“...

Володимир Сергійчук – завідувач катедри історії світового українства Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор.

Пошкодження...

(Закінчення зі стор. 2)

вогонь перекинувся на російський A-50.

Олександр Коваленко, військово-політичний оглядач української групи „Інформаційний опір“, порівняв літак A-50 із військовим крейсером „Москва“. Він заявив, що під час останнього вилету винищувача MiG-31K із території Білорусі він не супроводжувався літаком A-50, що описано може свідчити про його вихід із ладу.

A-50 – це літак далекого радіолокаційного виявлення та управління, призначений для виявлення та супроводу повітряних та надводних цілей, оповіщення військ про повітряну та надводну ситуацію. Також A-50 може служити командним пунктом та використовуватися для управління винищувачів та ударної авіації при їхньому наведенні на конкретні цілі. Літак A-50 в Росії, за даними відкритих джерел, до інциденту 26 лютого на обзброєні було дев'ять одиниць (три A-50 і шість A-50У), вартість кожного – 330 млн дол. Це найдорожчий російський літак.

Антюанетта Редфорд, BBC News

Пошкодження російського розвідувального літака A-50 є гарною новиною для України, адже цей літак допомагав росіянам вести бойові дії проти України, заявив речник Повітряних сил ЗСУ Юрій Іргнат в етапі національного телемарathonу. Зокрема, цей літак проводить радіолокаційну розвідку української території, сканує відпрацювання засобів ППО та виявляє, де вони розташовані, а також відстежує зліт, посадку та

ARKA

Вишиванки, кустки, нитки, теканина до вишивання, рушники, коралі, пояси, кераміка, різьба

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: 212-473-3550

напрямки руху нашої авіації. Саме цей літак супроводжувє атаки крилатими ракетами по території України.

Хоча Білорусь не є прямим учасником війни в Україні, але вона надала матеріально-технічну підтримку Росії для вторгнення, дозволивши російським військам увійти в Україну через свою територію.

Літак, який міг бути пошкодженим, Росія використовує для підготовки та здійснення ракетних ударів по Україні.

Елизавета Жабська, Главком

Білоруські силовики 27 лютого виявили сумку з пультами управління безпілотниками, за допомогою яких завдали удар по літаку A-50. Організатори атаки успішно втекли і вже перебувають у безпеці за кордоном.

За інформацією „Беларускі Гаю“, на летовищі в Мачулицях значних руйнувань зазнав A-50 з реєстраційним номером RF-50608. Були пошкоджені передня та центральна частини літака, авіоніка та радіолокаційна антена. A-50 прилетів до Білорусі 3 січня 2023 року та з того моменту зробив 12 вилетів. Для обслуговування одного A-50 необхідно 19 осіб (п'ятеро летунів, 11 радіофахівців та троє інженерно-технічного персоналу).

LAW OFFICES OF ZENON B. MASNYJ, ESQ.

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate for personal and business use, representation of small and mid-size businesses, divorce, wills and probate (New York matters only).

(By Appointment Only)

140 Second Avenue
New York, NY 10003
212-477-3002
zmasnyj@verizon.net

If 212-477-3002 landline busy,
please call 201-247-2413

UNION FUNERAL HOME

LYTWYN & GRILLO

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

Nicholas J. Grillo, Manager

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available anywhere in New Jersey.

Також займається похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тілених останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)

UNION, NJ 07083

908-964-4222

www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор Родина ДМИТРИК

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

KULINSKI MEMORIALS

809 SOUTH MAIN STREET • MANVILLE, NJ 08835

Tel. 800-458-5467 • 908-722-3130 • Fax 908-253-0027
KulinskiMemorials@msn.com • KulinskiMemorials.com

- Служить українській громаді понад 60 років
- Понад 40 кольорів граніту до вибору
- Гравюри на замовлення
- Консультації відомленням
- Обслуговує клієнтів у трьох штатах (NJ, NY, PA)
- 5 хрестін від Українського цвинтаря св. Андрія у С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

SVOBODA

Founded in 1893 in Jersey City, NJ

Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 130, ЧИСЛО 7, П'ЯТНИЦЯ, 17 ЛЮТОГО 2023 РОКУ

1893

Vol. 130, No. 7, FRIDAY, FEBRUARY 17, 2023

\$2.00

Зустріч Володимира Зеленського з Мелані Жолі

Зустріч Володимира Зеленського з Мелані Жолі. (Фото: Інтернет-представництво Президента України)

КІЇВ. – 14 лютого Президент України Володимир Зеленський зустрівся з Міністрам закордонних справ Канади Мелані Жолі, яка перебувала з візитом в Україні.

Він висловив подяку уряду Канади та всьому канадському народу за потужну підтримку й допомогу Україні під час війни, політичну підтримку України, окрім того в ООН, високо оцінив рішення Оттави передати Україні бойові танки „Леопард“. Окрему увагу було приділено необхідності притягнення до відповідальності винних в агресії.

Інтернет-представництво
Президента України

Президент зустрівся з Королем Бельгії

Зустріч Президента України Володимира Зеленського з Королем Бельгії Філіпом I. (Фото: Офіційне інтернет-представництво Президента України)

БРЮСЕЛЬ. – 10 лютого відбулася зустріч Президента України Володимира Зеленського з Королем Бельгії Філіпом I.

Глава Української держави висловив подику Королю, уряду Бельгії та всьому бельгійському народові за всебічну підтримку, яка надається Україні з перших днів повномаштабного

(Закінчення на стор. 11)

Кадрові зміни в уряді

КІЇВ. – Кабінет міністрів 14 лютого звільнив з посад заступників міністра оборони Івана Рудника та Олега Гайдука і заступника міністра з питань стратегічних галузей промисловості Олександра Котія.

Водночас уряд призначив Олександра Павлюка першим заступником міністра оборони; Богдана Драп'ятого, Катерину Павличенко, Олексія Сргесева, Василя Тетерю, Леоніда Тимченка – заступниками міністра внутрішніх справ. Ірину Ящук призначено державним секретарем МВС.

Міністер оборони Олексій Резніков заявив, що після звільнення генерал-полковник Іван Рудник та Олег Гайдук залишаться у команді Міноборони та працюватимуть радниками міністра.

10 лютого Кабін звільнив з посад заступників міністра внутрішніх справ Мері Акопян, Ігоря Бондаренка, Сергія Гончарова, Богдана Драп'ятого, Катерину

Павличенко – вони подали заяви про відставку. У МВС у цьому з'язку зазначали, що це значна процедура: коли звільняються мініster, то подають у відставку його перший заступник та всі заступники.

Президент представив голову СБУ

13 лютого Президент України Володимир Зеленський представив новопризначений голову Служби безпеки України Василя Малюка керівному складу СБУ. Він зазначив, що генерал-майор Василь Малюк – бойовий офіцер і фахівець.

В. Зеленський зазначив, що нині СБУ веде боротьбу з колаборантами. Він відзначив роботу працівників СБУ, які ведуть боротьбу з ворогом на тимчасово окупованих територіях України. На прохання В. Зеленського присутні вшанували хвилиною мовчання працівників спецслужби, які загинули, виконуючи важливі завдання на тим-

Генерал Василь Малюк. (Фото: Офіційне інтернет-представництво Президента України)

часово окупованих територіях, у Бахмуті та інших містах, де триває запекле протистояння з російським агресором.

(Закінчення на стор. 12)

ХРОНІКА ВІЙНИ

Відбулося засідання „Рамштайн-9“

БРЮСЕЛЬ. – Засідання Конфедерації групи з питань оборони України („Рамштайн-9“) відбулося у Брюсселі. Консорціум країн, включуючи Німеччину, Польщу, Канаду, Португалію, Іспанію, Норвегію, Данію та Нідерланди працює спільно над наданням Україні бойових танків „Леопард“. США, Чехія та Нідерланди разом передають Україні понад 90 танків T-72. Сполучене Королівство надає Україні роту танків „Челенджер“ та працює з рядом країн щодо передачі українським захисникам більше боєприпасів. Італія і Франція анонсували передачу Україні нових систем протиповітряної оборони SAMP/T.

Росія штурмує Бахмут

Після захоплення Соледара російські продовжують атакувати Бахмут, налагоджуючись його оточити. Оборона Бахмуту змусила Росію втратити значну частину (блізько 80 відсотків особового

У Бахмуті не залишилося жодного цілого будинку. (Фото: t.me/insiderUKR)

складу) ПВХ „Вагнер“ та задіяти значні ресурси повітряно-десантних сил для підтримки виснажливого наступу. Українська оборона Бахмуту послабила значні російські сили та, ймовірно, створить сприятливі умови для майбутнього україн-

ського контрааступу, пояснюють аналітики американського Інституту військових війн (ISW).

Якби російські війська взяли Бахмут без значного опору з боку України, вони могли б роз-

(Закінчення на стор. 12)

ТОЧКА ЗОРУ**Як демократ Байден наслідує республіканця Рейгана**

Володимир Сергійчук

Рік тому ми всі нетерпляче розраховували на американську превентивну допомогу в протидії майбутній російській агресії. Але звідти особливо-го відгуку не було. Ми ж гарячково намагалися переконувати заокеанську владу, щоб та пошиди-ше зрозуміла, яка загроза нависає над нами. Однак у Вашингтоні не поспішали.

Може тому, що ми ж самі постійно запевняли світ про готовність до будь-яких викликів. І з океаном, знаючи наші потенційні можливості, до певного часу були спокійні. Очевидно, розраховуючи на те, що ми вмімо утамничували виробництво найнові-шого обзброєння, як це було за радянських часів – наприклад, випуск сучасних бронемашин чи танків приховувався виготовленням тепловізорів.

Скажімо, хіба Україна нездатна сама забезпечити себе різноманітними ракетами, коли має відпо-відну базу й високий інтелектуальний потенціал? Чого вартий тільки "Південмаш", який за 30 років незалежності за умов належного фінансування міг розробити й запустити у масове виробництво чимало зразків необхідної зброя?

Свою номенклатуру ракетного обзброєння може дати Київ, про пionерські розробки якого неодно-разово повідомлялося. І якби ми вчасно розгорнули масове виробництво "Стугни", "Вільхи", "Нептуна" та інших українських перспективних розробок, то хіба просили б аналогічних оброєнь за кордоном?

А невже ми не змогли б виготовити для себе найкращі в світі танки, адже найпотужніший виробник їх з 1930-х років у нас – харківський завод. Якщо сама харківський Т-34 став найкра-щою бойовою машинною Другої світової війни, то невже для можливих майбутніх баталій ми не готували нової бронетехніки? На парадах демон-стрували, наприклад, "Булат"...

А маючи розвинене авіабудування, якому під силу було протиаго багатьох десятків років створити цілу серію найбільших літаків у світі й двину-ти до них, тепер що, стали неспроможними розробити власну бойову авіацію? Тим паче, що в Україні залишилася в спадок від Радянського Союзу потужна ремонтна база військових літаків – як транспортних, так і винищувачів.

Кільканадцять років тому вся світова преса накинулася на Україну за нібито продані всупереч міжнародним санкціям станції радіоелектронної розвідки "Кольчуга". Значить, ми могли себе забезпечити сучасними і в достатній кількості засобами для виявлення ворожих позицій.

Добре, хай до 2014 року всі наші президенти наївно вірили "братній" російський народ, котрий ніколи не нападе, бо ще й гарантії дав, забравши в нас ядерні боеголовки та їхні носії. Але з окупацією Криму і Донбасу в черговий раз ствер-дилося, що "Москва слузом не вірить". Відтак необхідно було готовуватися до російського повно-чимало зразків необхідної зброя?

(Закінчення на стор. 10)

Україна між двома імперіями

Професор д-р Алекс Гордон – киянин, випускник Київського державного університету та Хайфського техніону. Імігрував до Ізраїлю в 1979 році. Служив у резервних піхотних частинах 13 років. Автор 10 книг і близько 600 статей у газеті та в Інтернеті, опублікованих іврітом, англійською, французькою та німецькою мовами.

Алекс Гордон

Немає необхідності проводити аналіз ДНК, щоб встановити наявність гена імперіалізму в російському геномі. Цей ген був успадкований Російською федерацією від царської Росії і Радянського союзу. Немає необхідності проводити аналіз ДНК, щоб встановити наявність гена імперіалізму в іранському геномі. Цей ген був переданий Ірану від Перської імперії та ісламської свідомості переваги над "невірними". Військовий союз між Російською федерацією та Іраном означає утв-рення "подвійної спіралі" для нового гена імперіалізму спільногого виробництва, гена знищення опoru демократії та правопорядку.

Українці також є "невірними", оскільки вони борються проти колишнього созерцання і відмовляються визнати себе не просто васалами Російської федерації, а й навіть членами російського народу і "російського міра". "Руський мір" настільки простижний війною, що не залишає людям, які прид核算и-ся до нього, шансів на мирне існування. "Денаци-фікація" України, заявлене як одна з цілей війни Росії, означає визнання українців російським народом. Їхня відмова ототожнювати себе з Росією і прагнення існувати незалежно від неї сприймається як зазіхання на суверенні права Російської федерації на територію колишніх володінь Російської імперії та Радянського союзу.

Хоча Росія та Іран є суперниками в продажі нафти і газу та конкурентами в захопленні сфер впливу на Близькому Сході, особливо в Сирії, конfrontація проти США і НАТО та західні еконо-мічні санкції зблизили їх одна з одною. Росію та Іран зближують скожі цілі: Росія експортує в інші країни ідею "правильного" світового порядку, в якому є провідна сила і законодавець; Іран експортує в різні куточки земної кулі ісламську шіїтську революцію. Обидві країни успішно придушують опір своїм режимам усередині своїх країн і прагнуть зробити те ж саме в глобальному

масштабі. За деякими повідомленнями, вони консультаються одна з одною щодо методів приду-шення народних заворушень і подолання західних санкцій. Іран потужно підтримав Російську федерацію, поставивши їй тисячі безплотників. Важко казати, наскільки глибокою і надійною є співпра-ця Ісламської республіки, яка вважає, що християнство повинно зникнути, з християнською Росією.

За даними розвідки США, для Росії в Ірані вже готовується перша партія ракет малої дальності Fateh-110 і Zolfaghar, здатних вражати цілі на від-стані 300 і 700 км, відповідно. Можливо, балістичні ракети виробництва Ірану будуть розміщені на північному кордоні України. Україна не має ефек-тивного захисту від ракет, оскільки у неї є лише засоби протиракетної оборони. Ці ракети будуть спря-мовані на Київ, щоб спробувати знищити українську владу аби щонайніше завадити ухваленню рішень державного значення. Відстань між Києвом і кордоном України з Білоруссю становить трохи більше 100 кілометрів. Замість бездarnого і невдалого вторгнення російських танкових колон на початку війни, Російська федерація може застосувати іранські ракети проти погано захищеної України. Заході танки не зможуть захистити Київ, центр українського опору, який може зазнати руй-нувань на зразок маріупольських.

Війна в Україні може тривати і в разі відходу Путіна з поста президента, бо причина нападу не той чи інший диктатор на чолі Російської федерації, а російський імперіалізм, який не в змозі від-ступати. У його коробці швидкостей немає заднього ходу. При імперіалізмі самоконтроля – рідкісне явище. Тому система наказує собі наступати за будь-яку ціну. Рівні не тільки в розвиненому меха-нізмі необхідної і неминучої брехні, а й у самооб-мані імперіалістичного режimu, переконаного у своїй правоті і у своїй перемозі.

Іран також втрачає відчуття, що корисно і що правильно для нього, бо він відкриває ще один фронт, додатковий до сирійського, ізраїльського, еменського, ліванського, іракського і саудівського. Іранський режим засліплений своєю перебільшою могутністю, втягнувшись в небезпечної для нього ядерні перегони і в нові військові авантюри на Близькому Сході і тепер і в Україні.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ**■ Дизельне пальне зі США**

КИЇВ. – Під час повномасштабного російського вторгнення в Україну на початку лютого 2023 року в Україну надійшла перша партія дизель-ного пального американського виробництва. Це перший випадок імпорту нафтопродуктів зі США. У компанії-імпортері "Укрпалестсистем" (UPG) зазначили, що виробником нафтодро-подаєм є "Marathon Petroleum Company". Танкер був прийнятий в порту Гамбурга, звідки про-дукт меншими танкерами везуть на термінал в Польщі. (УНІАН)

■ МАГАТЕ надала обладнання

КИЇВ. – Державна інспекція ядерного регулю-вання 10 лютого отримала партію ноутбуків від Міжнародного агентства з атомної енергії (МАГАТЕ), зокрема до України через компанію уже надійшло обладнання на 2 млн євро. Ноутбуки були закуплені МАГАТЕ за позабюджетні фінансові ресурси уряду США, виділені для первочергових потреб національного регулятора та організації науково-технічної підтримки Державного науково-технічного центру з ядерної та радіаційної безпеки. Через мережу реагування і допомоги МАГАТЕ від країн-донорів для 13 кінцевих користувачів в Україні надійшло обладнання (прилади радіаційної контролі, засоби дезактивації та індивідуального захисту, повербанкі, лябораторні та комп'ютерні обладнання) на загальну суму близько 2 млн євро. На різних стадіях закупівлі знаходитьться обладнання на загальну суму понад 5 млн євро. На початку року МАГАТЕ розмістило постійні місії на українських атомних електростанціях: Рівненській, Чорнобильській, Південноукраїнській та Хмельницькій. (Укрінформ)

■ Настав час рятувати Росію

КИЇВ. – Петиція до Президента Володимира Зеленського з проханням доручити уряду розробити і впровадити програму щодо збереження річки Рось набрала необхідні для розгляду 25 тис. підписів. Електронну петицію авторства Владлена Ковтуна було зареєстровано 18 листопада минулого року. Річка Рось чи не найбільше уособлює катастрофічну сукупність усіх наболілих проблем таких водних об'єктів. Її басейн розташований на території чотирьох областей – Вінницької, Житомирської, Київської і Черкаської. Її води використовують близько 500 тис. мешканців Білої Церкви, Умані, Корсунь-Шевченківського, Богуслава, інших міст, кількох сотень сіл, селищ та забезпечують роботу близько 3,000 підприємств промисловості, сільського та рибного господарства. На ній споруджено понад дві тисячі ставків, 13 малих гідроелектростанцій. Ще не так давно Рось була однією з наймальовничіших і найчистіших в Україні, однак внаслідок нищівного антропогенного навантаження, тривалого ігно-рування багатьох, навіть передбачених законодавством вимог, відсутності контролю за виконанням нівідкладних водоохоронних та інших заходів вже більш відчутною стає загроза загибелі цієї унікальної річки. (Укрінформ)

■ Врятували рибалок на крижинах

ШУЛЬГІВКА, Дніпропетровська область. – На Дніпрі врятували 41 рибалку, які опинились на крижинах і пливли річкою. До Служби поря-тунку звернулися очевидці, які побачили, що на Дніпрі дві крижини з рибалками пливуть від берега. На місце вийшли рятувальники та водолази, долучились місцеві мешканці. Із настанням холодів на водоймах частішають трагедії, пов'язані з тим, що люди виходять на кригу та провалюються у воду. У січні цього року в Київській області на річці Рось під кригу провалилися четверо дітей. Двох дітей було врятовано, одна дитина загинула, тривали пошуки четвертої. 6 лютого на Вінниччині в селі Клебань загинув восьмирічний хлопчик. Він провалився на річці Сільниця. 7 лютого в Білогородці Київської області провалився під лід і загинув 11-річний хлопчик. (УНІАН)

Як демократ...

(Закінчення зі стор. 3)

маштабного вторгнення. Тим паче, що нібито за спеціальним планом вибухали склади боєприпасів у різних регіонах України, виснажуючи наші стратегічні запаси.

Ніби за помахом якоїсь чарівної палички у нас розплодувалися запаси зброї, знецінювалися розробки конструкторських бюро Украоборонпрому, дербанилася земля військових частин, вибухали склади боєприпасів...

То ми збиралися по-справжньому будувати свою державу, гарантам якої завжди є власна збройна сила?

І чому це ми вважали, що за нами пильно не стежать, аби робити відповідні висновки щодо нашої спроможності самоорганізуватися від рядового виборця до керівника держави? І звідки в нас могла бути впевненість, що заокеанський підхід щодо підтримки України багато в чому не змінився протягом останніх сто років?

А тоді він виражався ось у цих словах, які почув відомий галицький громадсько-політичний діяч Володимир Целевич від американців: „Коли справді вас, українців, є 40 мільйонів, і ви не маєте держави, то видно, що ви або не хочете її мати, або є такими нежиттєздатними нездарами, що не заслуговуєте на те, щоб її мати. В обох випадках ви не варти ні нашого співчуття, ні нашої допомоги, бо ми можемо співчувати й допомагати лише життєздатним націям і таким, що вміють боротися.

Так само не говоріть нам про кривди, які вам роблять пануючі над вами держави. Ми можемо співчувати вам лише тоді, коли ми знаємо, що ви вмієте гідно, відважно і з посвятою боротися з тими, що вас кривдять”.

У 1917-1921 роках ми справді не змогли організуватися її об'єднатися, тому нас і не підтримали тоді. Але якщо 100 років тому в США не зрозуміли значення Української держави для створення політичної та економічної рівноваги в світі, вважаючи її частиною Росії, то тепер ситуація змінилася. За останні сто років американці хочуть відродити власну державність – у цьому їх переконала жертва на боротьбу Української Повстанської Армії, високий здвиг українського шістдесятництва, державницький чин Народного Руху, який, незважаючи на заклики Буша-старшого не виходити зі складу СРСР, таки добився нового проголошення незалежності Української держави.

Ще більше переконалися сильні світу цього в прагненні українців таки утвердити власну державність іхні Майдани, що стали прикладом для всіх народів у боротьбі за право бути господарем на своїй землі. Тому, коли за океаном остаточно зрозуміли, що Москва серйозно готується до загарбницької війни в Україні, то вони вирішили підтримати нас, почавши регулярно постачати розвідувальну інформацію.

Уважно вивчивши реальний стан справ в Україні, тамтешні аналітики переконали своє керівництво в тому, що Збройні Сили України навряд чи зможуть відбити планований бліц-

криг росіян. Нам відводили на можливий спротив хіба що кілька днів, відтак розраховували вже на розгортання партизанської війни на окупованих Москвою територіях.

Щоправда, Захід був дещо збентежений заявкою міністра закордонних справ України Дмитра Кулеби, котрий 31 грудня 2021 року заявив, що ми будемо чинити опір новій агресії. Цілком можливо, що саме це змусило Захід виділити для України деяку частину оборонних засобів. Однак навіть превентивних економічних санкцій, котрі могли б зупинити агресію Росії, не було застосовано, при цьому хіба що регулярно висловлювалася стурбованість.

І тільки тоді, коли США та іхні партнери стали свідками героїчного, можливо, незображеного для них масового спротиву українців агресору з першого ж дня широкомаштабного російського вторгнення, вони вже не могли залишити нас сам на сам з підступним ворогом-„братором“. Відтак вирішили скористатися ситуацією, щоб здійснити те, що належить зробити за нинішньою ситуацією справді наймогутнішій країні планети, що водночас є і символом демократії.

Тобто, за океаном визнали й підтвердили свою позицію столітньої давності, що нині українці стали тією нацією, яка здатна постояти за себе, а тому Їм треба допомагати. Тим паче, що США ще й підписували Будапештський меморандум 1994 року про нібито ж гарантії Україні за відмову останньої від ядерного арсеналу.

І коли нас турбують уловільнені темпи вкрай необхідної сьогодні військової допомоги – від Луганська до Льєва ляльється наша кров і руйнується інфраструктура – мусимо врахувати важливий момент: у подібній ситуації Захід опинився вперше. Після Другої світової він не має досвіду розв'язання проблем збройних конфліктів за нинішніми маштабами в Україні. Тільки так можна розуміти обережну позицію нинішньої адміністрації у Вашингтоні негайно передати нам потужне наступальне озброєння – боязнь не спровокувати Третю світову війну, наслідки якої непередбачувані.

Досвід в розв'язанні таких проблем у Президента США Джо Байдена не було. Ніхто з його попередників не залишив йому в спадок ретельно опрацьований план, як діяти на випадок широкомаштабного вторгнення росіян в Україну, який та ж Москва також гарантувала за передачу їй ядерної зброя територіальної цілісності і непорушності кордонів.

Але в США був приклад успішної діяльності Президента Рональда Рейгана, який зумів досить віртуозно похоронити імперію зла, називаючи так Радянський Союз. Методика цього процесу була розроблена Рейганом ретельно, і її автором успішно втілена в життя поступово, коригуючи час від часу. І все це відбувалось природним шляхом на очах усього світу.

Саме досвід Р. Рейгана, як на мене, і надався нинішньому господареві Білого дому у Вашингтоні для того, щоб поступово, залучаючи світову спільноту, дотиснути керівництво Російської Федерації до капітуляції, вміло використовуючи тактику й стратегію свого великого попередника. А це може вплинути і на так звану монолітність Російської Федерації, як раніше трапилося з СРСР.

Відтак у майбутній перемозі України над Російською Федерацією чітко простежується творче наслідування Джо Байденом тактики й стратегії розвалу Радянського Союзу Р. Рейгана. Але на відміну від каденції президенства останнього, нині гаряча фаза російсько-української війни, в ході якої Україна втрачає свої країнини і дочок, а що найбліжче – безневинних дітей.

А ще важливо, щоб Захід до кінця зрозуміє нарешті, що Україна захищає його поки що свою кров’ю. Більше того, він має усвідомити також, що за його нерішучості в подальший підтримці українців йому самому доведеться оплачувати своє майбутнє вже свою кров’ю.

Ось чому, перебуваючи в надзвичайно складних умовах – у збройній конфлікт на теренах України, який розв’язала Російська Федерація, вже втігнулося прямо чи опосередковано понад 50 країн світу! – Президент США Джо Байден повинен проявити цілковиту рішучість у підтримці українців – так, як він захищав би своїх громадян. І тоді він залишиться в історії гідним послідовником великого Рональда Рейгана.

Володимир Сергійчук, завідувач катедри історії світового українства Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор.

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки, тканина до вишивання, рушники, корали, пояса, кераміка, різьба

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: 212-473-3550

UKRAINIAN FCU WE START & END WITH U

Offering a Full Line of
PERSONAL & BUSINESS FINANCIAL SERVICES!

ПЕРСОНАЛЬНІ ТА БІЗНЕСОВІ ФІНАНСОВІ ПОСЛУГИ

- Checking accounts / Чекові рахунки
- Savings accounts / Ощадні рахунки
- IRA & Share Certificates / Сертифікати
- Loans / Позики
- Mortgages / Кредити на Нерухомість
- VISA® Credit & Debit Cards / Платіжні Картки VISA®
- Online & Mobile Banking / Онлайн і мобільний банкінг

Nationwide Access

Members have access to 30,000 no-fee ATMs and 5,000 Shared Branches nationwide through CO-OP network

UKRAINIAN
FEDERAL CREDIT UNION

УКРАЇНСЬКА
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

ROCHESTER, NY | AMHERST, NY | BOSTON, MA | BUFFALO, NY | CHARLOTTE, NC
CITRUS HEIGHTS, CA | FEDERAL WAY, WA | PARMA, OH | PORTLAND, OR
RANCHO CORDOVA, CA | SYRACUSE, NY | VANCOUVER, WA | WEBSTER, NY

ukrainianfcu.org

FEDERALLY INSURED BY NCUA

LAW OFFICES OF ZENON B. MASNYJ, ESQ.

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate for personal and business use, representation of small and mid-size businesses, divorce, wills and probate (New York matters only).

(By Appointment Only)

140 Second Avenue
New York, NY 10003
212-477-3002
zmasnyj@verizon.net

If 212-477-3002 landline busy,
please call 201-247-2413

Друкарня

COMPUTOPRINT Corp.

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

**Ваші замовлення виконуємо
сумілінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!**

973-574-8800

Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com